

MINUN ELÄMÄNTARINANI

Kumartakaamme päämme vain hetkeksi rukoukseen.

Meidän armollinen taivaallinen Isämme, meillä on totisesti etuoikeus lähestyä Sinua, meidän Jumalamme ja Pelastajamme. Kuulla tämä upea laulu, *Kuinka suuri sinä olet*, se sykehdyttää meitä, koska me tiedämme, että Sinä olet suuri. Ja me rukoilemme, että Sinun suuruutesi julkituodaan meille uudelleen tänä iltapäivänä, kun me puhumme. Ja on tullut minun osakseni, ensimmäistä kertaa moneen vuoteen, koettaa palata takaisin elämän menneisyyteen, ja minä rukoilen, että Sinä annat minulle voimaa ja—ja mitä minä tarvitsen, Herra, ollakseni tässä hetkessä. Ja voikoon kaikki minun virheeni elämässä vain olla toisille astinlautana, joka toisi heitä lähemmäs Sinua. Suo se, Herra. Voikoot syntiset nähdä jalanjäljet ajan hiekoissa, ja suo heidän tulla johdetuiksi Sinun tykösi. Näitä asioita me pyydämme Herran Jeesuksen nimessä. Aamen.

Voitte istuutua.

² [Veli Glover sanoo, ”Voisitko sinä rukoilla näiden rukousliinujen puolesta, ennen kuin aloitat?”—Toim.] Mielelläni. [”*Nuo* ja *nämä* ovat rukoilemista varten.”] Selvä, herra, kiitos. Kuten tämä pyhitetty mies, veli Glover, jonka minä olen tuntenut nyt joitakin vuosia, minulla oli etuoikeus olla hetki hänen kanssaan eilisliltana. Ja hän on kertonut minulle. . . hän oli joutunut vuoteen omaksi joksikin aikaa, lepäämään. Ja nyt, seitsemänkymmentäviisi vuotta vanhana, hän on palaamassa takaisin Herran palvelukseen. En ole puoliksikaan niin väsynyt, kuin mitä olin, ennen kuin kuulin sen. Luulin, että minä olin väsynyt, mutta minä—minä en usko, että olen. Hän on juuri laittanut minulle tänne joitain nenäliinoja kirjekuorten muodossa, ja niin edelleen, missä ne ovat sisällä ja valmiiksi suljettuna.

³ No niin, kuka tahansa teistä radioiden ääressä tai täällä, joka haluaa yhden näistä nenäliinoista, ja te. . . Angelustemppele lähettää niitä jatkuvasti, koko ajan. Te voitte kirjoittaa suoraan tänne Angelustemppeleihin ja he rukoilevat sen puolesta, koska minä vakuutan teille, että se on Kirjoitukset. Se on Jumalan lupaus.

⁴ Ja jos onkin niin, että haluaisitte minun rukoilevan yhden puolesta teitä varten, no, tekisin sen mielelläni. Te voitte kirjoittaa minulle, postilokero 3-2-5, 325, Jeffersonville, kirjoitetaan J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, tupla l, e. Jeffersonville, Indiana. Tai, jos ette muista postilokeroa, kirjoittakaa vain ”Jeffersonville”. Se on pieni kaupunki, väkiluku noin

kolmekymmentäviisituhatta. Kaikki tuntevat minut siellä. Ja niin me mielellämme rukoilisimme nenäliinan puolesta ja lähettäisimme teille.

⁵ Ja, nyt, meillä on ollut suuri menestys tehdessämme tätä, koska . . . Te saatte sen mukana pienen saatekirjeen, että ihmiset ympäri maailman rukoilevat joka aamu kello yhdeksän, ja kello kaksitoista ja kello kolme. Ja voitte kuvitella, ympäriinsä, maailman toisella puolen, mihin aikaan yöstä heidän täytyy nousta tähän rukoukseen. Niinpä, jos kaikki näistä kymmenistä tuhansista ja kertaa tuhansista, lähettävät rukouksia Jumalalle juuri samalla hetkellä tämän palvelustehtävän puolesta, sinun sairautesi, Jumala ei vain voi torjua sitä. Ja niinpä nyt me, kuten minulla on tapana sanoa, meillä ei ole mitään ohjelmia, me emme ole haluamassa penniäkään rahaa. Me vain . . . Jos me voimme auttaa sinua, se on se, mitä varten me olemme täällä. Ja antakaa meidän . . .

Joku tuo toista nippua rukousliinoja.

⁶ No niin, jos teillä ei ole nenäliinaa, jonka haluaisitte lähettää, no, silloin vain kirjoittakaa, joka tapauksessa. Jos te ette tarvitse sitä nyt, pitäkää sitä Apostolien tekojen kohdalla, Raamatussa, 19:ssä luvussa. Ja se tulee olemaan pienen valkoisen nauhan muodossa, joka lähetetään teille, ja ohjeet, kuinka tunnustaa syntinne ensin. Ja (kiitos) kuinka tunnustaa syntinne. Teidän ei tule koskaan koettaa saada mitään Jumalalta ilman, että ensin olette oikeassa suhteessa Jumalan kanssa. Ymmärrättekö? Ja sitten teitä opastetaan tässä kutsumaan naapurinne ja pastorinne. Jos teillä on mitään, mikä on teidän sydämässänne ketään vastaan, menkää selvittämään se ensin ja tulkaa takaisin. Ja sitten rukoilkaa, pitäkää rukouskokous kotonanne ja kiinnittäkää tämä rukousliina alusvaatetukseenne, sitten uskokaa Jumalaa. Ja juuri noina kolmena tuntina, joka päivä, tulee ympäri maailman olemaan ihmisiä rukouksessa, ketju ympäri maailman.

⁷ Ja nyt se on teidän, täysin ilmaiseksi, lähettäkää vain pyyntö. Ja—ja, ja niin, me emme kirjoita sinulle takaisin vaatiaksemme sinulta tai kertoaksemme sinulle jostain ohjelmasta, joka meillä on. Me haluamme sinun tukevan ohjelmaa, mutta meillä ei—ei ole mitään, jota voisit tukea. Ymmärrättehän? Joten sinä . . . Se ei ole, että saisimme sinun osoitteesi, se on pelkästään vain auttamiseksi ja Herran palvelustehtävä, jota koetamme viedä eteenpäin.

⁸ Nyt kumartakaamme päämme. Ja mikäli sinä olet radiokanavalla, pidä rukousliinasi siellä, laita vain oma kätesi sen päälle samalla kun me rukoilemme.

⁹ Armollinen Herra, me tuomme Sinulle nämä pienet kääröt, mahdollisesti jotkut niistä näyttävät olevan ehkä pieniä vauvojen liivejä, tai—tai joitakin pieniä aluspaitoja, tai ehkä

pienet tossut, tai—tai jotakin, nenäliina, jotka ovat menossa sairaille ja vaivatuille. Herra, on Sinun Sanasi mukaista, että me teemme tämän. Sillä me luemme, Apostolien teoista, että he ottivat Sinun palvelijasi, Paavalin, ruumiilta nenäliinoja ja esiliinoja, koska he uskoivat, että Sinun henkesi oli tuon miehen päällä. Ja saastaiset henget lähtivät ulos ihmisistä, ja vaivat ja sairaudet jättivät heidät, koska he uskoivat. Ja nyt me tajuamme, Herra, että me emme ole pyhä Paavali, mutta me tiedämme, että sinä yhä pysyt Jeesuksena. Ja me rukoilemme, että Sinä kunnioitat näiden ihmisten uskoa.

¹⁰ Ja kerran sanottiin, että kun Israel, koettaessaan totella Jumalaa, oli jäänyt ansaan, meri edessään, vuoret kummallakin puolellaan, ja Faaraon sotajoukot lähestymässä. Ja joku on sanonut, että ”Jumala katsoi alas siitä tulipatsaasta, vihaisin silmin, ja meri pelästyi ja vetäytyi, ja valmisti tien Israelille kulkea ylitse luvattuun maahan”.

¹¹ Oi Herra, katso jälleen alas, kun nämä kääröt lasketaan sairaiden ruumiiden päälle Sinun elävän Sanasi muistoksi. Ja pelästyköön sairaus, katso läpi poikasi, Jeesuksen veren, joka kuoli tämän sovituksen tähden. Ja olkoon vihollinen peloissaan ja siirtyköön syrjään, että nämä ihmiset voisivat siirtyä lupaukseen, että ”ennen kaikkea,” se on Sinun halusi ”että me kukoistaisimme terveydessä.” Suo se, Isä, sillä me lähetämme sen se—se asenne sydämissämme. Ja se on meidän päämäärämme. Me lähetämme sen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Kiitos, veli Glover. Kiitos, herra.

¹² No niin, tämän illan ollessa päätös tälle osaa herätyskokouksia, minä en tiedä, radioidaanko tätä vai ei, mutta (mikäli ei) haluaisin sanoa radiolyisölle, että tämä on ollut yksi hienommista kokouksista, joita minulla on ollut moneen, moneen vuoteen. Se on ollut vakaa, tervehenkinen, mitä rakastavin, yhteistyöhaluisin kokous, jossa olen ollut pitkään aikaan.

¹³ [Veli sanoo, ”Olemme lähetyksessä viisitoista yli neljään saakka, veli. Ja he kuuntelevat sinua, kaikkialla eteläisessä Kaliforniassa, aina saarilla asti, ja laivoilla. Me saamme viestejä heiltä. Ja niin sinulla on suuri kuulijakunta, tuhansia ja kymmeniä tuhansia.”—Toim.] Kiitos, herra. Se on todella hyvä. Ilo kuulla siitä. Jumala siunatkoon teitä kaikkia.

¹⁴ Ja minulla todella on aina ollut lämmin paikka sydämessäni Angelus-temppelille, sen kannan tähden Jeesuksen Kristuksen täyden evankeliumin puolesta. Ja, nyt, se—se tuntuu olevan minulle henkilökohtaisempaa nyt. Vaikuttaa siltä tavattuani jokaisen ja nähdessäni heidän hienon henkensä, minusta tuntuu, että olen yhä enemmän yksi teistä, kuin mitä ennen olin. Jumala siunatkoon teitä, on minun rukoukseni. Ja... [Kuulijakunta antaa aplodit—Toim.] Ystävällinen kiitos.

¹⁵ No niin, oli ilmoitettu, että tänään minun pitäisi puhua teille hetki: *Minun elämäntarinastani*. Se on minulle raskas asia. Tämä tulee olemaan ensimmäinen kerta, kun olen koettanut lähestyä sitä moniin vuosiin. Ja minulla ei olisi aikaa mennä yksityiskohtiin, vain ainoastaan osaan siitä. Ja, täällä, olen tehnyt monia virheitä, tehnyt monia asioita, jotka olivat väärin. Ja minun toiveeni on, että te radiokanavalla ja te jotka olette läsnä, että te ette ota virheitäni kompastuskivinä, vaan astinkivinä tuomaan teidät lähemmäksi Herraa Jeesusta.

¹⁶ Sitten, tänä iltana, rukouskortit annetaan tämän illan parantamiskokousta varten. No niin, kun me puhumme *parantamiskokouksesta*, se ei tarkoita, että me aiomme parantaa jonkun, me aiomme ”rukoilla jonkun puolesta.” Jumala tekee parantamisen. Hän on vain ollut todella armollinen minulle, vastatessaan rukoukseen.

¹⁷ Ja minä puhuin kuuluisan evankelistan managerille, täällä jokin aika sitten, ja—ja kysyttiin, miksi tämä evankelista ei rukoillut sairaitten puolesta. Ja evankelista vastasi takaisin minun kokouksieni managerille, sanoen ”Jos...” Tämä evankelista uskoo jumalalliseen parantamiseen. Mutta jos hän alkaisi rukoilla sairaiden puolesta, se keskeyttäisi hänen kokouksensa, koska seurakunnat sponsoroivat häntä. Monet seurakunnat, ja monet heistä, eivät usko jumalalliseen parantamiseen.

¹⁸ Niinpä minä arvostan ja kunnioitan tätä evankelistaa, koska hän pysyy paikallaan, palveluspaikallaan. Hän voisi ehkä... Minä en voisi koskaan ottaa hänen paikkaansa, ja epäilen, voisiko hän ottaa minun paikkaani. Meillä kaikilla on paikka Jumalan valtakunnassa. Me olemme kaikki liitetty yhteen. Erilaisia lahjoja, mutta sama Henki. Erilaisia ilmenemismuotoja, tarkoitin sanoa, mutta sama Henki.

¹⁹ Ja nyt, tänä iltana kokoukset alkavat... Luulen, että konsertin sanottiin alkavan kuusi kolmekymmentä. Ja, nyt, jos te olette radiokanavalla, tulkaa kuuntelemaan tätä. Se on... Se tulee olemaan kaunista, se on aina.

²⁰ Ja sitten haluaisin sanoa, että rukouskortit annetaan välittömästi tämän kokouksen jälkeen, niin pian kuin tämä kokous on päättynyt, jos olette täällä ja haluatte rukouskortin. Minulle ilmoitettiin tuolla vain muutama hetki sitten, poikani tai herra Mercier tai herra Goad, he tulevat jakamaan rukouskortit. Pysykää vain paikoillanne. Niin pian kuin kokous on päättynyt, pysykää vain omilla paikoillanne, jotta pojat pääsevät jonon läpi ja saavat rukouskortit jaettua niin nopeasti kuin mahdollista. Se tulee tapahtumaan parvekkeilla tai ensimmäisessä kerroksessa, missä tahansa, pohjakerroksissa tai missä tahansa te olette, pysykää vain paikallanne ja pojat tietävät, että olette täällä rukouskorttia varten. Ja sitten tänä

iltana tulemme rukoilemaan sairaiden puolesta. Ja jos Herra ei muuta minun ajatuksiani, haluan saarnata tänä iltana aiheesta: *Jos Sinä näytät meille Isän, niin se tyydyttää meidät.*

²¹ Nyt haluaisin lukea tekstiksi tänä iltapäivänä, vain päästäkseni *Elämäntarinan* alkuun, se löytyy Heprealaiskirjeestä, 13. luvusta, ja aloittakaamme tästä suunnilleen . . . Sanoisin suunnilleen 12. jakeesta.

Sen tähden myös Jeesus, pyhittääkseen omalla verellensä kansan, kärsi portin ulkopuolella.

Nin menkäämme . . . siis hänen tykönsä ulkopuolelle leirin, hänen pilkkaansa kantaen.

sillä täällä ei meillä ole pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme.

²² Nyt se on eräänlainen teksti. Sillä, katsokaahan, jos se on elämäntarina tai mitään, mikä liittyy ihmiseen, me emme ylistä sitä, ja erityisesti ihmisen menneisyyttä, jos se on ollut yhtä synkkä kuin omani on ollut. Mutta minä ajattelin, että jos me luemme Kirjoituksia, Jumala siunaa Kirjoitukset. Ja ajatukseni on:

Että täällä meillä ei ole pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme.

²³ No niin, minä tiedän, että te olette kovasti kiintyneet Los Angelesiin. Teillä on oikeus olla. Se on hieno, kaunis kaupunki. Savusumuineen ja kaikkineensa, silti se on kaunis kaupunki, hieno ilmasto. Mutta tämä kaupunki ei voi jatkua, sillä täytyy olla loppunsa.

²⁴ Olen seissyt Roomassa, (missä nuo suuret keisarit) ja kaupungeissa, jotka he luulivat voivansa rakentaa katoamattomiksi, ja on kaivettava kaksikymmentä jalkaa syvälle löytääksenne edes sen rauniot.

²⁵ Olen seissyt siellä, missä faaraoilla on ollut suuret kuningaskuntansa, ja teidän täytyy kaivautua syvälle maahan löytääksenne sen, missä nuo suuret faaraot hallitsivat.

²⁶ Kaikki me haluamme ajatella omaa kaupunkiamme ja paikkaamme. Mutta, muistakaa, se ei voi kestää.

²⁷ Kun olin pieni poika, minulla oli tapana mennä suureen vaahterapuhun. Minun osavaltiossani meillä on paljon kovapuuta. Ja sitten meillä oli näitä vaahterapuita, sokerivaahtera, ja se mitä me kutsumme ”kovaksi vaahteraksi” ja ”pehmeäksi vaahteraksi”. Tämä suuri, jättiläismäinen puu, se oli mitä kaunein puu. Ja kun tulin pelloilta, heinätoista ja— ja sadonkorjuusta, menin mielelläni tämän suureen puun tykö ja—ja istuin sen alla ja—ja katselin ylös. Ja saatoin nähdä sen suurten, mahtavien oksien keinuvan tuulessa, suuren mahtavan rungon. Ja minä sanoin: ”Tiedättekö, minä uskon että tämä puu

tulee olemaan täällä satoja ja satoja vuosia.” Jokin aika sitten katsoin tuota vanhaa puuta, se oli vain tynkä.

²⁸ ”Sillä täällä meillä ei ole pysyväistä kaupunkia.” Ei, ei mikään täällä maan päällä, jota voit katsoa, voi jatkua. Sillä täytyy olla loppu. Kaiken, mikä on kuolevaista, täytyy antaa tietä kuolemattomuudelle. Niinpä riippumatta siitä, miten hyviksi me rakennamme valtatiemme, miten hienoiksi teemme rakennuksemme, sen kaiken täytyy mennä, sillä täällä mikään ei voi jatkua. Vain näkymätön on sitä, mikä jatkuu.

²⁹ Muistan talon, jossa me asuimme, se oli vanha, mudalla tilkitty hirsitalo. Minä . . . Ehkä monet eivät ole koskaan nähneet mudalla tilkittyä taloa. Mutta se oli kaikki tilkitty mudalla, ja nuo valttavan suuret hirret, jotka olivat tuossa vanhassa talossa, ajattelin, että tuo talo tulisi seisomaan satoja vuosia. Mutta, tiedätkö, tänään siinä, missä tuo talo seisoi, on kunnallinen asuntorakennuskohde. Se on niin kovin erilaista. Kaikki muuttuu. Mutta . . .

³⁰ Ja minulla oli tapana katsella isääni, hän oli aika lyhyt, tanakka mies, hyvin vahva, ja hän oli yksi vahvimmista pienistä miehistä jonka tiesin. Tapasin herra Cootsin, kaverin, jonka kanssa hän ennen työskenteli metsätoissa, hän oli metsuri, ja noin vuosi sitten, ja herra Coots on todella hyvä ystäväni, ja diakoni Ensimmäisessä baptistiseurakunnassa, ja hän sanoi: ”Billy, sinun pitäisi olla todella voimakas mies.”

Ja minä sanoin: ”Ei, en ole, herra Coots.”

³¹ Hän sanoi: ”Jos tulet yhtään isääsi, sinä olisit.” Hän sanoi: ”Olen nähnyt tuon miehen, joka painoi sata ja neljäkymmentä paunaa, lastaavan yksinään vaunuihin tukin, joka painoi yhdeksänsataa paunaa.” Hän vain tiesi, kuinka tehdä sen. Hän oli vahva. Voin nähdä hänen tulevan paikalle peseytyäkseen ja valmistautuakseen aterialle, kun äiti kutsui häntä.

³² Ja meillä oli vanha omenapuu etupihalla, ja sitten siellä oli kolme tai neljä pientä, taakse mentäessä. Ja suoraan keskimmaisessä puussa oli vanha peili, joka oli rikkoutunut, peili, iso sellainen. Ja se oli kiinnitetty puun kylkeen muutamalla sisäänpäin taivutetulla naulalla. Vähän niin kuin ne, mitä jotkut teistä kuuntelevista puusepistä, kutsuisivat ”vaateripustimiksi”. Se oli taivutettu sisään pitämään lasin paikallaan. Ja siellä oli vanha tinakampa. Kuinka moni on koskaan nähnyt vanhan tina . . . vanhanaikaisen tinakamman? Voin aivan nähdä sen.

³³ Ja sitten siellä oli pieni pesupenkki, vain pieni lauta, jonka alla on pieni vino jalka, kiinnitettynä puuta vasten. Pieni, vanha, puoliksi rikinkeltainen pumppu, jolla pumppasimme vettä, ja me peseydyimme tämän vanhan puun luona. Ja äidillä oli tapana ottaa jauhosäkkejä ja tehdä pyyhkeitä. Onko kukaan koskaan käyttänyt jauhosäkkipyhettä? No, olen varma, että minusta

tuntuu nyt kotoisalta. Ja nuo suuret, vanhat karkeat pyyhkeet! Ja kun hän kylvetti meidät pikku lapsoset, hän... tuntui kuin hän olisi hangannut nahan irti, joka kerta kun hän hankasi. Ja minä muistan tuon vanhan jauhosäkin. Ja hänellä oli tapana vetää joitakin langoista esiin, tehdä pieniä tupsuja, ikään kuin koristellakseen sitä.

³⁴ Kuinka moni on koskaan nukkunut olkipatjalla? No, minä—jopas nyt! Kuinka moni tietää, mikä kuorityyny oli? No niin, veli Glover, minä tunnen oloni nyt kotoisaksi, aivan varmasti! Olkipatja, no, ei siitä ole kovin kauaa, kun lakkasin käyttämästä sellaista, ja se oli... Voi, se—se on hyvä nukkua, viileä. Sitten talviaikaan otettiin tuo vanha höyhenvuode ja maattiin sillä, tiedättehän, ja sitten meidän täytyi laittaa päällemme pala telttakangasta, koska lumi puhalsi talossa raoista sisään, tiedättehän, missä tuo vanha pärekaton vuorauslauta kääntyi ylös, tiedättehän, ja lumi puhalsi siitä läpi. Ja voi, voin muistaa sen todella hyvin.

³⁵ Ja sitten isällä oli parranajosuti. Minä... Nyt tämä yllättää teidät varmasti. Se oli tehty maissin kuorista, maissin hiustupsuinen parranajosuti. Hänellä oli tapana ottaa äidin vanha lipeäsaippua, jonka hän oli tehnyt, vaahdottaa sitä ja laittaa sitä kasvoillensä tällä maissintupsusudilla, ja ajaa partansa suurella, vanhalla partaveitsellä. Ja sunnuntaina hän otti paperinpaloja, pisti ne ympäri kaulustaan, he käyttivät selluloidikauluksia ja panivat ne kauluksen ympärille tällä tavalla, estääkseen saippuavaahdon pääsyn paitansa kaulukseen. Näittekö koskaan sitä tehtävän? No, oi, oi!

³⁶ Minä muistan pienen puron kauempana, mistä meillä oli tapana hakea vettä juotavaksi, ja otimme vetemme vanhasta kurpitsakauhasta. Kuinka moni on koskaan nähnyt kurpitsakauhaa? No niin, kuinka moni ylipäätään on Kentuckyasta? No mutta, katsokaapas täällä näitä Kentuckylaisia. No, ohoh, minähän olen—minähän olen aivan... Minä ajattelin kaikkien täällä olevan Oklahomalaisia ja Arkansaslaisia, mutta näyttää siltä kuin Kentucky olisi siirtymässä tänne. No, Kentuckyasta löydettiin öljyä muutama kuukausi sitten, tiedättehän, joten ehkä jotkut heistä tulevat tänne.

³⁷ Ja sitten muistan, kun isällä oli tapana tulla ja peseytyä päivällistä varten, hän kääri hihansa ylös, nuo lyhyet paksut käsivarret. Ja kun hän veti käsivartensa ylös peseytyäkseen, heitti vettä kasvoilleen, nuo lihakset vain pullistelivat hänen pienissä käsivarsissaan. Ja minä sanoin: ”Tiedättekö, minun isäni elää sataviisikymmentä vuotta vanhaksi.” Hän oli niin vahva! Mutta hän kuoli viisikymmentäkaksivuotiaana. Näettekö? ”Täällä meillä ei ole pysyväistä kaupunkia.” Se on totta. Me emme voi pysyä.

³⁸ Nyt, tehdäänpä pieni matka, me kaikki. Jokaisella teistä täällä on elämäntarina, juuri niin kuin minullakin on, ja on hyvä kävellä pitkin muistojen kujaa aina silloin tällöin. Ettekö tekin ajattele niin? Vain mennä takaisin, ja menkäämme kaikki hetkeksi takaisin, takaisin samankaltaisiin kokemuksiin pieninä lapsina.

³⁹ Ja nyt elämäntarinan ensimmäinen osa. Kosketan sitä vain vähän, koska se on kirjassa, ja monilla teistä on se kirja.

⁴⁰ Minä synnyin pienessä vuoristomökissä, kaukana Kentuckyn vuorilla. Heillä oli yksi huone jossa me asuimme, ei mattoa lattialla, ei edes puuta lattiassa; se oli vain yksinkertainen paljas maalattia. Ja kanto, kannon irti leikattu pää kolmella jalalla, se oli meidän pöytämme. Ja kaikki nuo pienet Branhamit tungeksivat siellä, ja pienen vanhan kaapin edessä, ja piehtarivat, näyttäen kuin joukko opossumeja olisi piehtaroinut siellä tomussa, tiedättehän, kaikki nuo pikku veljekset. Meitä oli yhdeksän, ja yksi pieni tyttö, ja hänellä todella oli rankkaa tuon poikajoukon keskellä. Meidän täytyy kunnioittaa häntä yhä tänä päivänä asioiden takia joita silloin teimme. Hän ei voinut mennä meidän kanssamme minnekään, ajoimme hänet takaisin, hänhän oli tyttö. Joten hän ei voinut kestää sitä, tiedättehän. Joten meillä oli . . . Ja kaikkea . . .

⁴¹ Muistan, että pöydän takana meillä oli vain kaksi tuolia, ja ne oli tehty oksan kuoresta. Vain nuoria hikkoripuuta laitettuna yhteen, ja niiden pohja punottuna hikkoripuun kuorella. Onko kukaan koskaan nähnyt hikkoripuunkuorituolia? Kyllä. Ja voin vielä kuulla äidin. Oi, myöhemmin kun me pääsimme taloon, missä hänellä oli puulattia, nuo pikkulapset sylissänsä *tällä* tavalla, ja keinuttaen tuota vanhaa tuolia vain pam, pam, paukuttaen lattiaan. Minä muistan estäneeni pienempiä menemästä ulos ovesta, kun hän pesi pyykkiä tai jotakin, hän laittoi tuolin lattialle ja käänsi sen vinottain ovea vasten, estämään pienempiä pääsemästä ulos, kun hänen täytyi mennä lähteelle hakemaan vettä, ja niin edelleen.

⁴² Ja äiti oli viisitoista vuotta vanha kun minä synnyin, isä oli kahdeksantoista. Ja minä olin ensimmäinen yhdeksästä lapsesta. Ja minulle kerrottiin, että sinä aamuna, kun minä synnyin . . .

⁴³ Nyt, me olimme todella köyhiä, yksinkertaisesti köyhistä köyhimpiä. Eikä meillä ollut edes ikkunoita tässä pikku mökissä. Siinä oli kuin pieni puinen oven tapainen, joka avataan. Epäilenpä ettette koskaan ole nähneet mitään sellaista. Pieni puinen ovi, joka avattiin ikkunan sijasta, se pidettiin auki päiväsaikaan ja suljettiin öisin. Me emme voineet sytyttää sähkövaloja tai edes polttaa kerosiinia noina päivinä, meillä oli se, mitä kutsutaan "rasvalampuksi." No niin, en tiedä tiedättekö ollenkaan mikä rasvalamppu oli. No, mitä te . . . Ja ostitteko te . . . poltittuko te koskaan männyn oksankohtaa?

Ottaa vain männyn oksankohta ja sytyttää se ja laittaa se kannen päälle, se palaa. Ja se . . . savutti vähän, mutta heillä ei ollut huonekalujakaan, kuitenkaan, savuttumassa. Joten se vain . . . mökki sai savustuksen. Se veti hyvin, koska siellä oli runsaasti kattoa ylhäällä vetämässä sitä läpi. Joten se . . .

⁴⁴ Ja minä synnyin huhtikuun kuudentena, 1909. Tietenkin, tiedättehän, se tekee minusta vähän yli kahdenkymmenenviiden nyt. Ja niin, sinä aamuna jona minä synnyin, äiti sanoi, että he avasivat ikkunan. No niin, meillä ei ollut lääkäreitä; siellä oli kättilö. Ainoastaan . . . Ja tuo kättilö oli isoäitini. Ja niinpä, kun synnyin ja aloitin ensimmäisen itkuni, ja—ja äiti halusi nähdä lapsensa. Eikä—eikä hän ollut muuta kuin lapsi itsekkään. Ja kun he avasivat tuon pienen ikkunan, juuri päivän alkaessa sarastaa, noin kello viisi. Ja . . . Vanha punarinta oli asettunut pienen pensaan reunaan. Kuten te kaikki olette nähneet kuvan siitä minun elämäntarina-kirjassani. Ja vanha punarinta oli asettunut sinne laulamaan kaikella, mitä siinä oli.

⁴⁵ Olen aina rakastanut punarintoja. Nyt, te pojat siellä radiokanavalla, älkää ampuko lintujani. Ymmärrättehän, ne ovat—ne ovat—ne ovat . . . Ne ovat minun lintujani. Oletteko koskaan kuulleet punarintalegendasta, kuinka se sai punaisen rintansa? Pysähdyn tähän hetkeksi. Miten se sai punaisen rintansa . . . Kuninkaiden Kuningas oli eräänä päivänä kuolemassa ristillä, ja Hän kärsi eikä kukaan tullut Hänen luokseen. Hänellä ei ollut ketään auttamassa Häntä. Ja siellä oli pieni ruskea lintu, joka halusi ottaa nuo naulat pois rististä, ja se jatkoi lentämistä ristille ja noiden naulojen nykimistä. Se oli liian pieni vetämään niitä pois, ja se sai rintansa aivan punaiseksi verestä. Aina siitä asti sen rinta on ollut punainen. Älkää ampuko sitä, pojat. Jättäkää se rauhaan.

⁴⁶ Se istui ikkunan reunalla sirkuttaen niin kuin punarinnat laulavat. Ja—ja isä työnsi ikkunaa taaksepäin. Ja kun hän työnsi ikkunan pientä luukkua taakse, se valo, jonka näette kuvassa, tuli pyörien ikkunasta, kertoo äitini, ja riippui sängyn yllä. Isoäiti ei tiennyt mitä sanoa.

⁴⁷ No niin, me olemme . . . emme olleet uskonnollinen perhe. Kotiväkeni ovat katolisia. Olen irlantilainen kummaltakin puolelta. Isäni on täysin irlantilainen, Branham. Minun äitini on Harvey; hänen isänsä vain nai Cherokee-intiaanin, joten se rikkoi pienen irlantilaisten verinlinjan. Ja isä ja äiti eivät käyneet kirkossa, ja he avoituivat seurakunnan ulkopuolella, eikä heillä ollut mitään uskontoa. Eikä siellä vuorilla edes ollut katolista kirkkoa. He siis tulivat varhaisten uudisasukkaiden mukana; kaksi Branhamia tuli sinne, ja siitä sai alkunsa koko Branhamien sukupolvi; se on perheen sukupuu.

⁴⁸ Ja sitten hän avasi . . . Kun he avasivat ikkunan ja tämä Valo oli siellä, he eivät tienneet mitä tehdä. Isä oli ostanut

itselleen (äiti kertoi) uudet haalarit tätä tapahtumaa varten. Hän seiso. . . kätensä vanhojen haalareiden rintalapun sisällä, niin kuin eränkävijöillä ja tukkimiehillä noina päivinä oli tapana. Ja se pelotti heitä.

⁴⁹ No, sen jälkeen kun tulin ehkä kymmenen päivän ikäiseksi tai jotain, he veivät minut pieneen baptistikirkkoon, nimeltään ”Opossumi valtakunta”, Opossumi valtakunnan baptistikirkko. Se on aikamoinen nimi. Siellä oli vanha matkasaarnaaja, tuo vanhanaikainen baptistisaarnaaja tuli käymään siellä aina noin kerran kahdessa kuukaudessa. Nuo ihmiset pitivät siellä pienen kokouksen yhdessä; he menivät laulamaan joitakin lauluja, mutta heillä oli saarnaamista silloin tällöin matkasaarnaajasta riippuen. He maksoivat hänelle joka vuosi säkillisellä kurpitsa- ja muutamilla sen kaltaisella asialla, tiedättehän, mitä ihmiset kasvattivat antaaksensa sen. Ja tuo vanha saarnaaja tuli käymään, ja siellä hän rukoili puolestani ollessani pieni poika. Se oli ensimmäinen matkani kirkkoon.

⁵⁰ Suurin piirtein vuonna . . . vähän yli kaksi vuotta vanhana, tuli ensimmäinen näky.

⁵¹ No, he olivat kertoneet siellä ympäri vuoria että tämä Valo tuli sisälle. Niinpä he yrittivät ymmärtää sitä. Jotkut heistä sanoivat, että sen oli täytyntä olla auringonvalon heijastus peilistä talossa. Mutta ei siellä ollut peiliä. Eikä aurinko ollut noussut, joten oli liian aikaista, kello viideltä. Ja sitten, voi, he vain ohittivat sen. Ja kun minä olin suunnilleen . . . luullakseni noin kolme vuotta vanha . . .

⁵² Nyt, minun täytyy olla rehellinen. Tässä on asioita joita en haluaisi kertoa, ja toivoisin että voisin ohittaa sen eikä minun tarvitsisi kertoa sitä. Mutta silti, kertoaksesi totuuden, sinun täytyy kertoa totuus, olipa kyse sinusta tai perheestäsi. Ole rehellinen siitä, ja silloin se on aina sama.

⁵³ Isäni ei ollut mitenkään uskonnollinen. Hän oli tyypillinen vuoristopoika, joka joi jatkuvasti, kaiken aikaa. Ja hän oli joutunut joihinkin vaikeuksiin tappelussa, ja kaksi tai kolme miestä oli melkein saanut surmansa, kun he tappelivat, ammuskellessaan ja haavoittaessaan toisiaan veitsillä jonkinlaisissa juhlissa vuorilla. Ja isä oli ollut yksi tämän tappelun pääpukari, sen tähden, että siellä yksi hänen ystävänsä oli loukkaantunut ja lyönyt jotakuta tuolilla. Ja oli . . . Sillä miehellä oli veitsi esillä ja hän oli aikeissa lyödä isän ystävää lattialla tällä veitsellä, läpi hänen sydämensä, ja isä oli siinä osallisena. Ja sen on todella täytyntä olla hirvittävä tappelu, koska, aina Burkesvillestä asti, monien mailien takaa, isän perään lähetettiin sheriffi, ratsain.

⁵⁴ Niinpä tuo mies makasi kuolemaisillaan. Joitakin hänen perheestään saattaa olla kuuntelemassa. Aion kertoa hänen nimensä, Will Yarbrough oli hänen nimensä. He luultavasti . . .

Luulen, että osa heistä on Kaliforniassa, hänen pojistaan. Mutta hän oli öykkäri, suuri vahva mies, tappoi oman poikansa aidanseipäällä. Joten hän—hän oli hyvin vahva ja häijy mies. Ja niin siellä oli suuri puukkotappelu hänen ja isän välillä. Ja isäni melkein tappoi tuon miehen, joten hänen täytyi paeta ja jättää Kentucky, ja tulla joen yli Indianaan.

⁵⁵ Ja hänellä oli veli joka asui, niihin aikoihin, Louisvillessä, Kentuckyssa, joka oli apulaisjohtaja Wood Mosaic Saw Millsillä, Kentuckyssa, Louisvillessä. Ja, niin isä tuli etsimään vanhempaa veljeään. Isä oli nuorin pojista, seitsemästätoista lapsesta. Ja niinpä hän tuli etsimään vanhempaa veljeään, ja sinä aikana hän oli poissa melkein vuoden. Hän ei voinut tulla takaisin, koska poliisi etsi häntä. Ja sitten kun kuulumme hänestä kirjeessä, joka oli allekirjoitettu toisella nimellä, mutta hän oli kertonut äidille, mikä se tulisi olemaan, kun hän kuulisi hänestä.

⁵⁶ Ja sitten minä muistan eräänä päivänä, lähde (tämä pieni mökki), joka oli aivan talon takana. Ja—ja sinä aikana, sen jälkeen. . . Minun ja seuraavan veljeni välillä on yhdeksän. . . yksitoista kuukautta, ja hän yhä konttasi. Ja minulla oli iso kivi kädessäni, ja yritin näyttää hänelle, kuinka lujaa pystyisin heittämään tuon kiven vanhaan mutaan, missä lähde oli virrannut maasta ja tehnyt maan mutaiseksi. Ja minä kuulin linnun, ja se lauloi ylhäällä puussa. Ja minä katsoin ylös tuohon puuhun, ja tuo lintu lensi pois, ja kun se lensi, Ääni puhui minulle.

⁵⁷ Tiedän, että te ajattelette, etten voinut ajatella ja muistaa sitä. Mutta Herra Jumala, joka on maan ja taivaan tuomari, ja kaiken mitä niissä on, tietää että minä kerron totuuden.

⁵⁸ Tuo lintu, kun se lensi pois, ääni tuli sieltä missä lintu oli puussa, kuin tuuli, joka olisi tarttunut pensaaseen, ja se sanoi: "Sinä tulet asumaan lähellä kaupunkia, jota kutsutaan New Albanyksi". Ja minä olen asunut siitä asti, kun olin kolme vuotias, aina tähän asti, kolmen mailin päässä New Albanysta, Indianassa.

⁵⁹ Menin sisälle ja kerroin äidilleni siitä. No, hän ajatteli, että minä vain kuvittelin tai jotain.

⁶⁰ Myöhemmin me muutimme Indianaan ja isä meni töihin eräälle miehelle, herra Wathenille, rikkaalle miehelle. Hän omistaa Wathenin tislaimot. Ja hän omisti suuria osuuksia; hän on multimiljonääri, Louisville Colonelsista ja—ja baseballista ja niin edelleen. Ja sitten me asuimme siellä lähellä. Ja isä oli köyhä mies, kuitenkin hän ei voinut olla juomatta, joten hän—hän alkoi valmistaa viskiä viinapannulla.

⁶¹ Ja sitten se tuotti vaikeuksia minulle, koska minä olin vanhin lapsista. Minun täytyi mennä ja kantaa vettä tuolle viinapannulle, pitämään jäähdytinkierukat kylminä, kun he valmistivat viskiä. Sitten hän alkoi myydä sitä, ja silloin hänellä

oli kaksi tai kolme noita viinapannuja. No niin, tätä osaa en mielelläni kerro, mutta se on totuus.

⁶² Ja minä muistan erään päivän, tullessani navetasta taloon, itkien. Koska ulkona talon takana oli lampi, se... mistä heillä oli tapana leikata jäätä. Moni teistä muistaa, kuinka ennen leikattiin jäätä ja laitettiin se sahanpuruihin. No, sillä tavalla herra Wathen säilytti jäätä siellä maalla. Ja isä oli autonkuljettajana hänelle, yksityinen autonkuljettaja. Ja kun... tämä lampi oli täynnä kalaa, ja kun he menivät leikkaamaan jäätä ja toivat sen sisään ja laittoivat sen sahanpuruihin, sitten kun jäät sulivat kesän kuluessa, se oli luullakseni jollakin tavalla puhdasta, enemmänkin kuin järvi jäätä, ja he saattoivat käyttää sitä, eivät juomiseen, mutta pitämään veden kylmänä, laittaa sitä ämpäreidensä ympärille ja maitonsa, ja niin edelleen.

⁶³ Ja eräänä päivänä kannoin vettä tältä pumpulta, joka oli suurin piirtein korttelin matkan päässä. Minä itkin, ja kukapa ei olisi, koska olin tullut koulusta ja kaikki pojat olivat menneet ulos lammelle kalastamaan. Minä vain rakastin kalastamista. Ja niinpä he kaikki pääsivät kalastamaan paitsi minä, ja minun täytyi kantaa vettä tälle viinapannulle. Tietysti, voi, sen täytyi olla äiti; oli kieltolaki. Ja minä... Se oli varsinaista kärsimystä. Ja minä muistan, kuinka tulin sinne kipeän varpaan kanssa, ja minulla oli maissintähkä käärittynä varpaani alle, pitämässä sen poissa tomusta. Oletteko te koskaan tehneet niin? Laittaneet vain maissintähkän varpaanne alle *tällä* tavalla ja sitoneet narun sen ympärille. Se pitää varpaanne suoraan ylöspäin, melkein päin niin kuin kilpikonnän pää, tiedättehän, töröttämässä ylöspäin. Minut olisi voinut jäljittää kaikkialle minne menin, tämä maissintähkä varpaani alla; mihin olin astunut sillä, tiedättehän. Minulla ei ollut kenkiä. Niinpä me emme koskaan käyttäneet kenkiä, joskus puoleen talveenkaan. Ja jos käytimme, me... se oli vain mitä saimme, mitä joku antoi meille. Ja vaatteita mitä joku, mitä hyväntekeväisyys antoi meille.

⁶⁴ Ja minä pysähdyin tämän puun alle ja istuin siellä vain parkuen (se oli syyskuussa), koska halusin mennä kalaan, minun täytyi kantaa useampi saavillinen vettä pienillä melassiämpäreillä, vain suurin piirtein *tuon* korkuisilla, puolen gallonan kokoisilla, koska minä olin vain noin seitsemän vuotias pikkupoika. Ja minä kaadoin niitä suureen saaviin ja sitten menin takaisin ja hain toiset kaksi ämpärillistä ja tulin takaisin, pumpaten sitä. Se oli se vesi mitä meillä oli. Ja he olivat menossa tekemään erän tuota maissiviskiä sinä iltana, nämä miehet isän kanssa talolla.

⁶⁵ Ja minä itkin ja yhtäkkiä kuulin jonkin saavan aikaan kuin pyörretuulen äänen, jotakin tämän kaltaista (no niin, toivon ettei se ole liian kovalla), menevän ”Whooooosssh, whoooooosssh,”

aivan tuon kaltainen ääni. No, oli hirvittävän hiljaista ja minä katselin ympärilleni. Ja tiedätkö mitä, pieni pyörretuuli, uskoakseni te kutsutte niitä pieniksi pyörremyrskyiksi? Syysaikaan maissipelto ruokotaan läpi, tiedättehän, lehdet ja niin edelleen, syksyllä siellä, lehdet olivat juuri alkaneet kellastua. Ja minä olin suuren hopeapoppelipuun alla, seisoin suurin piirtein puolimatkaan navetan ja talon välillä. Ja minä kuulin tuon äänen. Ja katselin ympärilleni, oli yhtä hiljaista kuin on tässä huoneessa. Ei lehden suhahdustakaan missään tai mitään. Ja minä ajattelin: ”Mistä tuo ääni tulee?” No, minä ajattelin: ”Sen täytyy olla kauempana täältä.” Vain poikanen. Ja se tuli kovemmaksi ja kovemmaksi.

⁶⁶ Minä otin pienet ämpäriini ja parahdin vielä pari kertaa ja lähdin kulkemaan kujaa pitkin, jolla olin levännyt. Ja pääsin vain muutaman jalan päähän siitä, pois tämän suuren puun oksien alta, ja, voi sentään, se teki pyörteen äänen. Ja minä käännyin katsomaan, ja noin puolivälissä sitä puuta oli toinen pyörretuuli, tarttuneena tuohon puuhun, menen vain ympäri ja ympäri, liikuttaen noita lehtiä. No, en pitänyt sitä mitenkään kummallisena, koska oli vain se aika vuodesta, ja syksy, silloinhan nuo pyörretuulet tulevat. Pienet... Me kutsumme niitä ”pyörretuuliksi.” Ja ne—nostattavat pölyä. Niitä näkee aavikolla sillä tavalla. Sama asia. Joten minä katselin, mutta se ei lähtenyt pois. Tavallisesti se on vain hetken puhahdus, sitten se lähtee, mutta se oli ollut siellä jo kaksi minuuttia tai kauemmin.

⁶⁷ No, minä lähdin taas menemään kujaa pitkin. Ja minä käännyin katsomaan tätä jälleen. Ja silloin Se, ihmisääni, aivan yhtä kuuluva kuin omani on, sanoi: ”Älä koskaan juo, tupakoi tai turmele ruumistasi millään tavalla. Sinulla tulee olemaan työ tehtävänä, kun tulet vanhemmaksi”. No, se melkein pelästytti minut kuoliaaksi! Te voitte kuvitella, miltä pienestä kaverista tuntui. Minä pudotin nuo ämpärit, ja menin kotiin niin kovaa kuin pystyin, huutaen täyttä kurkkua.

⁶⁸ Ja sillä seudulla oli kuparipäitä, käärmeitä, ja ne ovat hyvin myrkyllisiä. Äiti ajatteli, tullen puutarhan viertä, minun ehkä astuneen kuparipään päälle ja hän juoksi minua vastaan. Ja minä hyppäsin hänen syliinsä, huutaen, halaten häntä ja suudellen häntä. Ja hän sanoi: ”Mikä hätänä, saitko sinä käärmeenpureman?” Hän katseli minua joka puolelta.

Minä sanoin: ”Ei äiti! Tuolla on mies tuossa puussa.”

⁶⁹ Ja hän sanoi: ”Voi Billy, Billy! Älähän nyt?” Ja hän sanoi: ”Pysähdytkö sinä ja nukahdit?”

⁷⁰ Minä sanoin: ”En äiti! Siellä on mies tuossa puussa ja Hän käski minun olla juomatta ja tupakoimatta.”

⁷¹ ”Juomatta viskiä ja—ja sellaista.” Ja olin kantamassa vettä kotipolttotislaimeen, juuri silloin. Ja Hän sanoi: ”Älä koskaan juo tai turmele ruumistasi millään tavalla.” Se on

moraalittomuutta, tiedättehän, ja minun lapsuus . . . nuoruuteni naisten kanssa. Ja parhaani mukaan, en ole koskaan, kertaakaan syylistynyt sellaiseen. Herra auttoi minua noissa asioissa, ja kun jatkan eteenpäin tulette huomaamaan sen. Joten sitten: ”Älä juo tai älä tupakoi, äläkä turmele ruumistasi, sillä sinulla tulee olemaan työ tehtävänä, kun tulet vanhemmaksi.”

⁷² No, kerroin sen äidille, ja—ja hän vain nauroi minulle. Ja minä olin aivan hysteerinen. Hän kutsui lääkärin, ja lääkäri sanoi: ”No, hän on vain hermostunut, siinä kaikki.” Joten äiti laittoi minut vuoteeseen. Enkä minä koskaan, siitä päivästä tähän päivään, ole enää koskaan ohittanut tuota puuta. Olin peloissani. Kuljin puutarhan toista puolta, koska luulin, että siellä oli mies tuossa puussa ja Hän puhui minulle, mahtava syvä ääni, joka puhui.

⁷³ Ja sitten joskus noin kuukausi sen jälkeen, minä olin ulkona pelaamassa marmorikuulilla pikkuveljeni kanssa, etupihalla. Ja aivan yhtäkkiä outo tunne tuli ylleni. Ja minä pysähdyin ja istuin alas puun vierelle. Ja me olimme suoraan Ohiojoesta ylöspäin olevalla rantatörmällä. Ja katsoin alas kohti Jeffersonvilleä, ja minä näin sillan kohoavan ja menevän sen yli, joen, ulottuvan joen yli. Ja minä näin kuusitoista miestä (minä laskin ne), jotka putosivat alas sieltä ja menettivät henkensä tuolla sillalla. Minä juoksin sisään todella nopeasti ja kerroin äidilleni, ja hän luuli, että olin nukahtanut. Mutta he pitivät sen mielessään, ja kaksikymmentäkaksi vuotta siitä nykyinen Kaupunginsilta (jonka monet teistä ylittävät, kun menette yli siellä) ylitti joen samasta kohdasta, ja kuusitoista miestä menetti henkensä rakentaessaan tuota siltaa joen ylitse.

⁷⁴ Se ei ole koskaan ollut muuta kuin täydellisesti totta. Kuten näette Sen täällä auditoriossa, Se on ollut sillä tavalla koko ajan.

⁷⁵ No niin, minun ajateltiin olevan vain hermostunut. Kuten minä olenkin hermostunut ihminen, se on totta. Ja jos te koskaan olette panneet merkille, ihmiset, jotka ovat—ovat taipuvaisia olemaan hengellisiä, ovat hermostuneita.

⁷⁶ Katsokaa runoilijoita ja profeettoja. Ja katsokaa William Cowperia, joka kirjoitti tuon kuuluisan laulun: ”On lähde, verellä täytetty, joka vuosi Immanuelin suonista.” Oletteko koskaan . . . Te tiedätte sen laulun. Minä seisoin hänen haudallaan jokin aika sitten. Veli Julius, uskoisin, en tiedä, ei . . . kyllä, niin se on, hän oli meidän kanssamme siellä hänen haudallaan. Ja—ja siellä, sen jälkeen kun hän oli kirjoittanut tuon laulun, innoitus jätti hänet, hän koetti löytää joen tehdäkseen itsemurhan. Näettekö, henki oli jättänyt hänet. Ja ihmiset, kuten runoilijat ja kirjailijat ja . . . tai ei . . . minä tarkoitan profeettoja.

⁷⁷ Katsokaa Eliaa, kun hän seisoi vuorella ja kutsui tulen taivaasta ja kutsui sateen taivaasta. Sitten, kun Henki jätti

hänet, hän pakeni yhden naisen uhkausta. Ja Jumala löysi hänet vetäytyneenä luolan perälle, neljäkymmentä päivää myöhemmin.

⁷⁸ Katsokaa Joonaa, riittävän innoittuneena, kun Herra oli voidellut hänet saarnaamaan siellä Niinivessä, kunnes St. Louisin kokoinen kaupunki katui säkkivaatteissa. Ja sitten kun Henki jätti hänet, mitä hänelle tapahtui? Me löydämme hänet vuorelta Hengen jätettyä hänet, rukoilemassa Jumalaa ottamaan hänen henkensä. Ja, näettehän, se on innoitus. Ja kun nämä asiat tapahtuvat, se—se tekee jotakin teille.

⁷⁹ Sitten minä muistan varttuneeni. Minusta tuli nuori mies. (Kiirehdin vähän kertoakseni sen seuraavassa.) Kun vartuin nuoreksi mieheksi, minulla oli ajatuksia, kuten kaikilla nuorilla miehillä. Minä . . . käydessäni koulua, kohtasin nuo pikku tytöt. Tiedättehän, olin todella ujo, tiedättehän. Ja minä—minä vihdoin sain itselleni pikku tyttöystävän. Ja niin kuin kaikki pikku pojat, noin viisitoistavuotiaana, luulisin. Ja—ja niin, voi, hän oli sievä. Voi, hänellä oli silmät kuin kyyhkysellä, ja hänellä oli hampaat kuin helmeä, ja kaula kuin joutsenella, ja hän—hän oli todella kaunis.

⁸⁰ Ja toinen pikku poika, hän . . . me olimme kavereita, niinpä hän sai isänsä vanhan T-mallin Fordin, ja meillä oli treffit tyttöjemme kanssa. Ja me olimme viemässä heidät ulos, ajelemaan. Meillä oli tarpeeksi ostaaksemme kaksi gallonaa bensaa. Meidän täytyi nostaa tunkilla takarengas ylös käynnistääksemme sen. En tiedä muistatteko lainkaan sellaista vai ette, tiedättehän, käynnistämistä. Mutta meillä—meillä meni aika mukavasti.

⁸¹ Ja niinpä minulla oli pari viisisentistä taskussani, ja me pysähdyimme pienessä paikassa ja otimme . . . kinkkuleivän sai viidellä sentillä. Ja niin, voi, olin rikas; saatoin ostaa neljä niitä! Näettehän? Ja sen jälkeen kun olimme syöneet leivät ja juoneet kokiksen, lähdin viemään pulloja takaisin. Ja hämmästykseni, kun tulin ulos (naiset olivat juuri alkaneet langeta pois armosta siihen aikaan, tai naiseudesta) pieni kyyhkyläiseni poltti tupakkaa.

⁸² No, minulla on aina ollut mielipiteeni naisesta, joka polttaa tupakkaa, enkä ole muuttanut sitä hiukkastakaan tuosta ajasta. Se on totta. Se on alhaisin asia, mitä hän voi tehdä. Se on täsmälleen totta. Ja minä—minä ajattelin . . . No niin, tupakkayhtiö voisi tulla perääni tästä, mutta minä sanon teille; se on vain paholaisen temppu. Se on suurin tappaja ja sabotoija, joka tällä kansakunnalla on. Soisin poikani mieluummin olevan juoppo, kuin tupakan polttaja. Se on totuus. Näkisin vaimoni mieluummin makaamassa lattialla, juovuksissa, kuin näkisin hänet tupakan kanssa. Sillä tavalla . . .

⁸³ No niin, tämä Jumalan Henki, joka on minun kanssani, mikäli se on Jumalan Henki (niin kuin saatatte kyseenalaistaa), teillä tupakkaa polttavilla on heikot mahdollisuudet, kun pääsette sinne, koska se yksinkertaisesti... joka kerta. Te huomaatte sen puhujankorokkeella, miten Hän tuomitsee sen. Se on hirvittävä asia. Pysykää erossa siitä. Naiset, jos olette syyllistyneet siihen, olkaa niin hyvät, Jeesuksen Kristuksen nimessä, hankkiutukaa eroon siitä. Se tuhoaa teidät. Se tappaa teidät. Se... Se on—se on vaunulasteittain syöpää.

⁸⁴ Lääkärit koettavat varoittaa teitä. Ja miten he sitten voivat myydä teille sitä roskaa! Jos te menisitte apteekkiin ja sanoisitte: ”Ostan... Haluan ostaa viidenkymmenen sentin arvosta syöpää.” Hehän laittaisivat sellaiset lukkojen taakse. Mutta kun te ostatte viidenkymmenen sentin arvosta tupakkaa, te ostatte saman asian. Lääkärit sanovat niin. Voi, tämä rahahullu kansakunta. Se on todella paha. Se on tappaja. Se on todistettu.

⁸⁵ No, kun näin tuon sievän pikku tytön vain käyttäytyvän nokkelasti, tämä savuke kädessään, se melkein tappoi minut, koska ajattelin todella rakastavani häntä. Ja minä ajattelin: ”No...”

⁸⁶ No niin, minua kutsutaan ”naistenvihaajaksi,” te tiedätte sen, koska olen aina ikään kuin naisia vastaan, mutta en teitä sisaria vastaan. Olen ainoastaan vastaan sitä tapaa, jolla nykyaikaiset naiset käyttäytyvät. Se on totta. Hyviä naisia pitäisi rohkaista.

⁸⁷ Mutta minä voin muistaa kun isäni viinapannu oli toiminnassa, minun piti olla siellä veden kanssa ja sellaista, nähdä nuoria naisia, jotka eivät olleet seitsemäätoista, kahdeksaatoista vuotta vanhempia, sen ikäisten miesten kanssa, kuin minä olen nyt, juovuksissa. Ja heidän piti selvittää heidän päänsä ja antaa heille mustaa kahvia, jotta nämä pääsivät kotiin valmistamaan aviomiehillensä illallisen. Voi, jotakin sellaista, että minä sanoin: ”Minä...” Tämä oli minun huomautukseni silloin: ”He eivät ole hyvällä, puhtaalla luodilla tappamisen arvoisia.” Se on totta. Ja minä vihasin naisia. Se on totta. Ja minun täytyy nyt vain varoa jokaista liikettä, välttääkseni yhä ajattelemaista samoin.

⁸⁸ Niin, mutta nyt, hyvä nainen on jalokivi miehen kruunussa. Häntä tulisi kunnioittaa. Hän... Äitini on nainen, vaimoni on, ja he ovat suloisia. Ja minulla on tuhansia kristittyjä sisaria, joita minä suuresti kunnioitan. Mutta jos—jos he voivat kunnioittaa sitä, millaisiksi Jumala teki heidät, äitiyteen ja todellisiksi kuningattariksi, se on hyvä. Hän on yksi parhaista asioista, mitä Jumala saattoi antaa miehelle, se oli vaimo. Pelastuksen lisäksi vaimo on paras asia, jos hän on hyvä vaimo. Mutta jos hän ei ole, Salomo sanoi: ”Hyvä nainen on jalokivi miehen

kruunussa, mutta ilkeä tai huono, on kuin vesi hänen veressään.” Ja se on totta, se on pahin asia, mitä voi tapahtua. Joten hyvä nainen... Jos sinulla on hyvä vaimo, veli, sinun tulee kunnioittaa häntä suuresti. Se on totta, sinun tulisi tehdä niin. Todellinen nainen! Ja lapset, jos teillä on todellinen äiti, joka pysyy kotona ja koettaa pitää huolta teistä, pitäen vaatteenne puhtaina, lähettää teidät kouluun, opettaen teille Jeesuksesta, teidän tulisi kunnioittaa tuota suloista äiti-kultaa kaikella mitä teissä on. Teidän tulisi kunnioittaa tuota naista, kyllä varmasti, sillä hän on todellinen äiti.

⁸⁹ Puhutaan Kentuckyn vuorten lukutaidottomuudesta. Te näette sen noissa takapajula-puheissa. Jotkut noista vanhoista äideistä voisivat tulla tänne Hollywoodiin ja opettaa teille nykyaikaisille äideille, kuinka kasvattaa lapsenne. Antakaapa hänen lapsensa tulla kotiin jonakin iltana tukka aivan sekaisin, ja huulet... liete (miksikä te kutsutte sitä?) meikkijuttua, jota he laittavat kasvoihinsa, ja mekkonsa aivan rutistuneena toiselle puolelle, ja oltuaan koko yön ulkona, juovuksissa, veli, tuo äiti hakisi yhden noista hikkoripuun latvan oksista, eikä tyttö menisi ulos enää koskaan. Taatusti, hän... Ja jos teillä olisi vähän enemmän sitä, teillä olisi parempi Hollywood täällä ja parempi kansakunta. Aivan oikein. Se on totta. ”Koetetaan vain olla nykyaikainen,” se—se on yksi pahalaisen juonista.

⁹⁰ Nyt, tämä pikku tyttö, kun katsoin häntä, sydämeni yksinkertaisesti vuosi verta. Minä ajattelin: ”Pikku raukka.”

Ja hän sanoi: ”Oi, haluatko savukkeen, Billy?”

Minä sanoin: ”En, neiti.” Sanoin: ”Minä en polta.”

⁹¹ Hän sanoi: ”No, sinä sanoit ettet sinä tanssi.” He halusivat mennä tansseihin enkä aikonut tehdä sitä. Niinpä he sanoivat, että tanssit olivat siellä, mitä he kutsuivat Sycamore Gardensiksi.

Ja minä sanoin: ”Ei, minä en tanssi.”

⁹² Hän sanoi: ”No, sinä et tanssi, sinä et polta, sinä et juo. Miten sinä pidät yhtään hauskaa?”

⁹³ Minä sanoin: ”No, minä pidän kalastamisesta ja pidän metsästämisestä.” Se ei kiinnostanut häntä.

Niinpä hän sanoi: ”Ota tämä tupakka.”

Ja minä sanoin: ”Ei kiitos, neiti. Minä en polta.”

⁹⁴ Ja minä seisoin lokasuojan päällä. Vanhoissa Fordeissa oli astinlauta, muistattehan, ja minä seisoin tuon lokasuojan päällä, istuen takapenkillä, hän ja minä. Ja hän sanoi: ”Tarkoitatko, ettet aio polttaa savuketta?” Hän sanoi: ”Ja meillä työillä on enemmän rohkeutta kuin sinulla on.”

Minä sanoin: ”Ei, neiti, en usko, että haluan tehdä sitä.”

⁹⁵ Hän sanoi: ”Ohhoh, sinä iso mammanpoika!” Voi, sentään! Halusin olla iso paha Bill, niinpä en—en varmasti halunnut olla mikään mammanpoika. Näettehän, minä halusin olla ammattinyrkkeilijä, se oli minun käsitykseni elämästä. Niinpä minä sanoin. . . ”Mammanpoika! mammanpoika!”

⁹⁶ En voinut sietää sitä, joten sanoin: ”Anna se minulle!” Käteni ojennettuna minä sanoin: ”Minä näytän hänelle, olenko mammanpoika vaiko en.” Sain tuon savukkeen ja aloin raapaista tulitikkua. No niin, tiedän, että te olette. . . Nyt, minä en ole vastuussa siitä mitä te ajattelette, olen vastuussa vain siitä, että kerron totuuden. Kun aloin sytyttää tuota savuketta, polttaakseni sen aivan yhtä päättäväisenä kuin nostan tämän Raamatun, näettehän, Minä kuulin jonkun menevän, ”Whooooosssh!” Minä yritin uudestaan, en pystynyt laittamaan sitä suuhuni. Ja minä aloin itkeä, heitin sen maahan. He alkoivat nauraa minulle. Ja minä kävelin kotiin, menin pellon poikki, istuin siellä alas, itkien. Ja—ja se oli kamalaa elämää.

⁹⁷ Muistan, että eräänä päivänä isä oli menossa joelle poikien kanssa. Veljeni ja minä, meidän piti ottaa vene ja mennä edestakaisin jokea, etsien pulloja, joihin laittaa viskiä. Me saimme viisi senttiä tusinasta niitä, poimittuamme niitä joen varrelta. Ja isä oli kanssani ja hänellä oli yksi noista pienistä litteistä. . . Uskoakseni ne olivat noin neljänneslitran pulloja. Ja siellä oli puu, jonka tuuli oli kaatanut ja isä. . . Ja tämä mies oli hänen kanssaan, herra Dornbush. Minulla oli hänen. . . Hänellä oli hieno vene ja minä halusin päästä hänen suosioonsa, koska halusin käyttää tuota venettä. Siinä oli hyvä peräsin ja omassani ei ollut peräsintä ollenkaan. Meillä oli vain vanhoja lautoja, joilla soutaa. Ja jos hän antaisi minun käyttää tuota venettä. . . Niinpä, hän osasi hitsata ja hän teki viinapannut isälle. Niinpä hän. . . He heittivät jalkansa tuon puun yli, ja isä tavoitteli takataskuaan ja veti esiin pienen litteän pullon viskiä, ojensi sen hänelle ja hän otti ryyppyn, antoi sen takaisin isälle, ja tämä otti ryyppyn, ja laski sen alas puun kyljestä tulevalle tyviviversolle. Ja herra Dornbush otti sen, hän sanoi: ”Ole hyvä, Billy.”

Minä sanoin: ”Kiitos, mutta minä en juo.”

⁹⁸ Hän sanoi: ”Branham, eikä juo?” Lähestulkoon jokainen kuoli ennaenaikaisesti, melkeinpä. Ja hän sanoi: ”Branham, eikä juo?”

Minä sanoin: ”En herra.”

”Ei,” isä sanoi: ”minä kasvatin yhden mammanpojan.”

⁹⁹ Isäni kutsui minua mammanpojaksi! Minä sanoin: ”Anna se pullo minulle.” Ja minä vedin korkin irti sen päästä, päättäneenä juoda siitä, ja kun aloin kallistamaan sitä: ”Whooooosssh!” Minä ojensin pullon takaisin ja häivyin pellon poikki niin kovaa kuin pystyin, itkien. Jokin ei antanut minun tehdä sitä. Näettekö?

En voinut sanoa, että olin yhtään hyvä. (Minä olin päättänyt tehdä sen), mutta se oli Jumala, armo, ihmeellinen armo, joka esti minua tekemästä noita asioita. Minä itse halusin tehdä niitä, mutta Hän ei vain antanut minun tehdä sitä.

¹⁰⁰ Myöhemmin löysin tytön, kun olin noin kaksikymmentäkaksivuotias, hän oli suloinen. Hän oli tyttö, joka kävi kirkossa, saksalais-luterilaisessa. Hänen nimensä oli Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, tulee nimestä Brumbaugh. Ja hän oli hieno tyttö. Hän ei tupakoinut, tai juonut, tai—tai hän ei tanssinut tai mitään, hieno tyttö. Minä seurustelin hänen kanssaan vähän aikaa, ja olin . . . Silloin noin kahdenkymmenkahden ikäisenä, ansaitsin tarpeeksi rahaa, kunnes ostin itselleni vanhan Fordin, ja minä . . . me kävimme yhdessä ulkona treffeillä. Ja niinpä, tuohon aikaan, siellä ei ollut lähellä luterilaista kirkkoa, he olivat muuttaneet Howard Parkista.

¹⁰¹ Ja niinpä he olivat . . . sananpalvelija, hän, joka vihki minut sananpalvelijaksi Missionary Baptist -kirkossa, tohtori Roy Davis. Sisar Upshaw, juuri hän, joka lähetti veli Upshawn luokseni tai puhui hänelle minusta, tohtori Roy Davis. Ja niin hän saarnasi ja piti tuota The First Baptist -kirkkoa, tai . . . En usko, että se oli The First Baptist -kirkkokaan, se oli Mission- . . . sitä kutsuttiin Missionary Baptist -kirkoksi, Jeffersonvillessä. Ja hän saarnasi siinä paikassa silloin, ja me kävimme kirkossa iltaisin, niinpä . . . ja tulimme takaisin. Enkä minä koskaan liittynyt kirkkoon, vaan tykkäsin vain mennä hänen kanssaan. Koska päätarkoitus oli ”seurustella hänen kanssaan,” voin aivan yhtä hyvin olla rehellinen.

¹⁰² Niinpä sitten menin hänen kanssaan ja eräänä päivänä minä . . . Hän oli hienosta perheestä. Ja aloin ajatella: ”Tiedäthän, tiedäthän, minun ei pitäisi viedä tuon tytön aikaa. Se ei ole—se ei ole oikein, koska hän on hieno tyttö, ja minä olen köyhä ja—ja minä . . .” Isäni terveys oli pettänyt, ja minä—minä . . . Minulla ei ollut mitään tapaa ansaita elantoa tuollaiselle tytölle, joka oli tottunut hienoon kotiin ja mattoihin lattialla.

¹⁰³ Muistan ensimmäisen maton, jonka koskaan näin, en tiennyt, mikä se oli. Kävelin sen reunaa pitkin. Ajattelin, että se oli kauneinta, mitä olin elämässäni nähnyt. ”Miten he voivat laittaa jotakin sellaista lattialle?” Se oli ensimmäinen matto, jonka olin koskaan nähnyt. Se oli—se oli yksi näistä . . . Uskoakseni sitä kutsutaan ”niinimatoksi”. Saatan olla siinä väärässä. Kuin jonkinlaista ”vitsaa” tai jotakin, joka on punottu yhteen ja pantu lattialle. Kaunis vihreä ja punainen, ja iso ruusu tehtynä keskelle sitä, tiedättehän. Se oli todella nätti.

¹⁰⁴ Ja niinpä minä muistan, että minä—minä päätin, että joko minun tuli pyytää häntä menemään kanssani naimisiin,

tai minun täytyi lähteä tieheni ja antaa jonkun hyvän miehen naida hänet, jonkun, joka olisi hyvä hänelle, voisi ansaita hänelle elatuksen ja voisi olla kiltti hänelle. Minä voisin olla kiltti hänelle, mutta minä—minä—minä ansaitsin vain kaksikymmentä senttiä tunnissa. Joten en pystynyt ansaitsemaan kummoistakaan toimentuloa hänelle. Ja minä. . . Kaiken perheen kanssa, josta meidän oli huolehdittava, ja isän terveys oli pettänyt, ja minun täytyi huolehtia heistä kaikista, joten minulla oli aika rankkaa.

¹⁰⁵ Niinpä minä ajattelin: ”No, ainoa asia jonka voin tehdä, on kertoa hänelle että minä—minä. . . hän. . . Minä—minä en vain tulisi takaisin, koska arvostin häntä liikaa, romuttaakseni hänen elämänsä ja antaakseni hänen pelleillä kanssani.” Ja sitten minä ajattelin: ”Jos joku vain saisi hänestä otteen ja naisi hänet, perustaisi ihanan kodin. Ja vaikka minä en ehkä voisi saada häntä, minä—minä voisin tietää, että hän oli onnellinen.”

¹⁰⁶ Ja niinpä minä ajattelin: ”Mutta minä—minä vain—minä en vain pysty luopumaan hänestä!” Ja minä—minä olin hirveässä tilassa. Ja päivä toisensa jälkeen minä mietin sitä. Niinpä minä olin liian ujo pyytämään häntä menemään naimisiin kanssani. Joka ilta minä päätin: ”Minä aion kysyä häneltä.” Ja kun minä, huh, mitä se onkaan, perhosia, tai jotakin, joita te saatte. . . ? Kaikilla teillä veljillä siellä on luultavasti ollut sama kokemus siitä. Ja todella hassu tunne, kasvojani alkoi kuumottaa. Minä—minä en tiennyt. Minä en pystynyt kysymään häneltä.

¹⁰⁷ Joten te luultavasti ihmettelette, miten minä ikinä pääsin naimisiin. Tiedättekö te mitä? Minä kirjoitin hänelle kirjeen ja kysyin häneltä. Ja niin hänen. . . No, se ei ollut ”hyvä neiti,” se oli vähän enemmän (tiedättehän), rakkauden puolella, kuin se. Se ei ollut vain sopimus, se oli. . . Minä—minä kirjoitin sen parhaani mukaan.

¹⁰⁸ Ja minä pelkäsin vähän hänen äitiään. Hänen äitinsä oli. . . hän oli hieman karkea. Ja, mutta hänen isänsä oli lempeä hollantilainen, hieno mukava mies. Hän oli ammattikunnan järjestäjä, junankuljettajille, rautateillä, tienaten noin viisisataa dollaria kuussa niihin aikoihin. Ja minä ansaitsin kaksikymmentä senttiä tunnissa, naidakseni hänen tyttärensä. Huh! Tiesin, ettei se koskaan onnistuisi. Ja hänen äitinsä oli hyvin. . . No, hän oli hieno rouva. Ja hän—hän oli vähän noista paremmista seurapiireistä, tiedättehän, ja sievistelevää tyyppiä, tiedättehän, ja niinpä hän inhosi minua joka tapauksessa. Minä olin vain yksinkertainen maalaispoika, ja hänen mielestään Hopen olisi pitänyt seurustella vähän paremman luokan pojan kanssa, ja minusta—minusta—minusta hän oli oikeassa. Ja niinpä. . . Mutta minä—minä en ajatellut sitä silloin.

¹⁰⁹ Joten minä ajattelin, ”No, nyt, minä en tiedä miten. Minä—minä en voi kysyä hänen isältään, enkä minä—minä varmasti

kysy hänen äidiltään. Niinpä minun täytyy kysyä häneltä itseltään ensin.” Joten kirjoitin hänelle kirjeen. Ja sinä aamuna matkalla töihin minä pudotin sen postilaatikkoon. Posti . . . Me olimme menossa kirkkoon keskiviikkoiltana, ja se tapahtui maanantaiaamuna. Minä yritin koko sunnuntaipäivän kertoa hänelle, että halusin mennä naimisiin, enkä yksinkertaisesti saanut kerättyä tarpeeksi rohkeutta.

¹¹⁰ Niinpä sitten pudotin sen postilaatikkoon. Ja sinä päivänä töissä satuin ajattelemaan: ”Mitä jos hänen äitinsä pääsi käsiksi siihen kirjeeseen?” Voi, sentään! Silloin tiesin olevani mennyttä jos—jos hän ikinä pääsisi käsiksi siihen, koska hän ei juuri välittänyt minusta. No, minä vain odotin hermostuneena.

¹¹¹ Ja sinä keskiviikkona kun minä tulin, voi sentään, minä ajattelin: ”Miten minä voin mennä sinne? Jos hänen äitinsä sai sen kirjeen käsiinsä, hän todella tekee minusta selvää, joten minä toivon, että hän sai sen.” Minä osoitin sen ”Hopelle.” Se oli hänen nimensä, Hope. Ja niin minä sanoin: ”Minä vain kirjoitan tähän: Hopelle.” Ja niinpä . . . Ja minä ajattelin, ettei hän ehkä olekaan saanut sitä käsiinsä.

¹¹² Niinpä, ymmärsin olla pysähtymättä ulkopuolelle ja olla soittamatta torvea, jotta hän tulisi ulos. Oi, voi! Ja kellä tahansa pojalla, jolla ei ole tarpeeksi uskallusta kävellä talolle ja koputtaa oveen ja kysyä tyttöä, ei ole mitään asiaa olla hänen kanssaan muutenkaan. Se on täsmälleen niin. Se on niin hölmöä. Se on halpamaista.

¹¹³ Ja niin minä pysäytin vanhan Fordini, tiedättehän, ja olin kiillottanut sen. Ja niin minä menin sinne ja koputin oveen. Armoa, hänen äitinsä tuli ovelle! Minä sain tuskin haukottua henkeä; minä sanoin: ”Hyvää—hyvää—hyvää päivää rouva Brumbach?” Kyllä.

¹¹⁴ Hän sanoi: ”Hyvää päivää, William.”

Minä ajattelin: ”Ohhoh, ’William’!”

Ja—ja hän sanoi: ”Astuisitko peremmälle?”

¹¹⁵ Minä sanoin: ”Kiitos.” Minä astuin ovesta sisään. Minä sanoin: ”Onko Hope kohtapuoliin valmiina?”

¹¹⁶ Ja juuri silloin tuli Hope hypellen läpi talon, vain tyttönen, noin kuudentoista. Ja hän sanoi: ”Hei, Billy!”

¹¹⁷ Ja minä sanoin: ”Hei, Hope.” Ja minä sanoin: ”Oletko kohta valmiina kokousta varten?”

Hän sanoi: ”Ihan kohta.”

¹¹⁸ Minä ajattelin: ”Huh, huh! Hän ei ikinä saanut sitä. Hän ei ikinä saanut sitä. Hyvä, hyvä, hyvä. Hopekaan ei koskaan saanut sitä, joten kaikki tulee olemaan hyvin, koska hän olisi maininnut siitä minulle.” Joten minusta tuntui kohtalaisen hyvältä.

119 Ja sitten, kun tulin kirkolle, satuin ajattelemaan: ”Mitä jos hän saikin sen?” Näettehän? Minä en pystynyt kuuntelemaan, mitä tohtori Davis puhui. Minä katsoin Hopeen, ja ajattelin: ”Jospa hän vain pidättelee sanomasta sitä, ja todellisuudessa hän aikoo antaa minun kuulla kunniani, kun pääsen ulos täältä, koska kysyin sitä häneltä.” Enkä minä kyennyt kuuntelemaan, mitä tohtori Davis sanoi. Ja—ja minä katsoin häneen, ja ajattelin: ”Voi, en millään haluaisi luopua hänestä, mutta . . . Ja minä—minä . . . lopullinen välienselvittely on takuulla tulossa.”

120 Niinpä kokouksen jälkeen me lähdimme yhdessä kävelemään katua pitkin, mennäksemme kotiin, ja—ja niin me kävelimme vanhalle Fordille. Ja koko matkan kuu paistoi kirkkaana, tiedättehän, minä käännyin katsomaan ja hän oli kaunis. Voi pojat, minä katsoin häntä ja ajattelin: ”Voi, kuinka minä haluaisinkaan saada hänet, mutta en luultavasti voi.”

121 Ja niin minä kävelin eteenpäin vähän pidemmälle, tiedättehän, ja katsoin häneen taas. Minä sanoin: ”Miten—miten sinä voit tänä iltana?”

Hän sanoi: ”Oi, minä voin ihan hyvin.”

122 Ja me pysäytimme vanhan Fordin ja aloimme mennä ulos, tiedättehän, sivusta, kävelen kulman taakse ja mennäksemme hänen kotiinsa. Ja minä olin kävelemässä ovelle hänen kanssaan. Minä ajattelin: ”Tiedätkö, hän ei luultavasti koskaan saanut sitä kirjettä, joten voin yhtä hyvin unohtaa sen. Joka tapauksessa minulla tulee olemaan toinen armon viikko.” Niinpä minusta alkoi tuntua varsin hyvältä.

Hän sanoi: ”Billy?”

Minä sanoin: ”Niin.”

Hän sanoi: ”Minä sain sinun kirjeesi.” Voi sentään!

Minä sanoin: ”Niinkö?”

123 Hän sanoi: ”M-hmm.” No, hän vain jatkoi kävelemistä sanomatta enää sanaakaan.

124 Minä ajattelin: ”Nainen, kerro minulle jotakin. Aja minut pois tai kerro minulle, mitä ajattelet siitä.” Ja minä sanoin: ”Luitko—luitko sinä sen?”

Hän sanoi: ”M-hmm.”

125 Huh, tiedättehän miten nainen voi pitää teitä jännityksessä. Voi, minä—minä en tarkoittanut sitä aivan sillä tavalla, näettehän. Ymmärrättehän? Mutta, joka tapauksessa, tiedättehän, minä—minä ajattelin: ”Mikset sinä sano jotakin?” Ymmärrättehän, ja minä vain kävelin eteenpäin. Minä sanoin: ”Luitko sinä sen kokonaan?”

Ja hän . . . [Tyhjä kohta nauhalla—Toim.] ”M-hmm.”

126 Niinpä me olimme melkein ovelle ja minä ajattelin: ”Voi pojat, älä vie minua kuistille, koska minä en välttämättä pysty

juoksemaan kovempaa kuin he, niin kerro minulle nyt.” Ja niin minä jatkoin odottamista.

127 Ja hän sanoi: ”Billy, minä tekisin sen hyvin mielelläni.” Hän sanoi: ”Minä rakastan sinua.” Jumala siunatkoon hänen sieluaan nyt, hän on Kirkkaudessa. Hän sanoi: ”Minä rakastan sinua.” Hän sanoi: ”Minusta meidän pitäisi kertoa vanhemmillemme . . . vanhemmille siitä. Etkö olekin samaa mieltä?”

128 Ja minä sanoin: ”Kultaseni, kuuntelehan, ehdotan, että laitamme sen puoliksi.” Minä sanoin: ”Minä kerron isällesi, jos sinä kerrot äidillesi.” Jättäen pahimman osan hänelle jo heti alkajaisiksi.

Hän sanoi: ”Hyvä on, jos sinä kerrot isälle ensin.”

Minä sanoin: ”Hyvä on, minä kerron hänelle sunnuntai-iltana.”

129 Ja niin sunnuntai-ilta tuli, minä toin hänet kotiin kirkosta ja minä . . . Hän katsoi minua jatkuvasti. Ja minä katsoin, ja oli puoli kymmenen; minun oli aika jatkaa matkaani. Niinpä, Charlie istui työpöytänsä ääressä kirjoittamassa koneella. Ja rouva Brumbach istui nurkassa, tehden jonkinlaista virkkuutyötä, tiedättehän, tai noilla pikku koukuilla, jotka laitetaan niiden juttujen yli, tiedättehän. Minä en tiedä, miksi sitä kutsutaan. Ja niin hän oli tekemässä jotain senkaltaista. Ja Hope jatkoi minuun katsomista, ja hän rypisti otsaansa minulle, tiedättehän, osoittaen kohti isäänsä. Ja minä . . . Oi voi! Minä ajattelin: ”Mitä, jos hän sanoo 'ei'?” Minä aloin mennä ovea kohti; sanoin: ”No, minun olisi luultavasti parasta lähteä.”

130 Ja minä kävelin ovelle, ja—ja hän lähti kanssani kohti ovea. Hänellä oli aina tapana tulla ovelle ja sanoa minulle ”hyvää yötä”. Niinpä minä aloin mennä ovea kohti, ja hän sanoi: ”Etkö aio kertoa hänelle?”

131 Ja minä sanoin: ”Huh!” Minä sanoin: ”Minä todellakin yritän, mutta minä—minä—minä en tiedä, miten minä teen sen.”

132 Ja hän sanoi: ”Minä vain menen takaisin ja sinä kutsut hänet ulos.” Niin hän käveli takaisin ja jätti minut seisomaan siihen.

Ja minä sanoin: ”Charlie.”

Hän kääntyi ympäri ja sanoi: ”Niin, Bill?”

Minä sanoin: ”Voisinko puhua ihan hetken kanssasi?”

133 Hän sanoi: ”Toki.” Hän kääntyi ympäri työpöytänsä äärestä. Rouva Brumbach katsoi häneen, katsoi Hopeen ja katsoi minuun.

Ja minä sanoin: ”Tulisitko ulos kuistille?”

Ja hän sanoi: ”Kyllä, minä tulen ulos.” Niinpä hän käveli kuistille.

Minä sanoin: ”On kyllä kaunis ilta, eikö olekin?”

Ja hän sanoi: ”Kyllä, niin on.”

Minä sanoin: ”On ollut kyllä lämmintä.”

”On tosiaankin,” hän katsoi minuun.

¹³⁴ Ja minä sanoin: ”Olen tehnyt niin kovasti töitä,” minä sanoin: ”tiedäthän, jopa minun käsiini tulee känsiä.”

Hän sanoi: ”Sinä saat hänet, Bill.” Voi, sentään! ”Sinä saat hänet.”

¹³⁵ Minä ajattelin: ”Voi, kuulostaa paremmalta.” Minä sanoin: ”Tarkoitatko sitä todella, Charlie?” Hän sanoi . . . Minä sanoin: ”Charlie, katsohan, minä tiedän, että hän on sinun tyttäresi ja sinulla on rahaa.”

¹³⁶ Ja hän ojentautui ja otti minua kädestä. ”Bill, kuuntele, raha ei ole kaikki mitä ihmiselämässä on.” Hän sanoi . . .

¹³⁷ Minä sanoin: ”Charlie, minä—minä tienaan vain kaksikymmentä senttiä tunnissa, mutta minä rakastan häntä ja hän rakastaa minua. Minä lupaan sinulle, Charlie, että teen töitä kunnes nämä . . . känsät kuluvat käsistäni, ansaitakseni hänelle elatuksen. Olen niin uskollinen hänelle kuin voin olla.”

¹³⁸ Hän sanoi: ”Minä uskon sen, Bill.” Hän sanoi: ”Kuuntele, Bill, minä haluan kertoa sinulle.” Hän sanoi: ”Tiedäthän, onnellisuus, ei ylipäänsä vaadi rahaa olla onnellinen.” Hän sanoi: ”Ole vain hyvä hänelle. Ja minä tiedän, että olet.”

Minä sanoin: ”Kiitos, Charlie. Tulen varmasti tekemään sen.”

¹³⁹ Sitten oli Hopen aika kertoa äidille. Minä en tiedä, kuinka hän selvisi siitä, mutta me menimme naimisiin.

¹⁴⁰ Niinpä, kun me menimme naimisiin, meillä ei ollut mitään, ei mitään laittaa taloudenhoitoon. Luullakseni meillä oli kaksi tai kolme dollaria. Niin me vuokrasimme talon, se maksoi meille neljä dollaria kuussa. Se oli pieni kahden huoneen paikka. Ja joku antoi meille vanhan taittosängyn. Onkohan kukaan koskaan nähnyt vanhaa taittosänkyä? Ja he antoivat meille sellaisen. Ja minä menin Sears ja Roebuckiin ja hankin pienen pöydän neljällä tuolilla, eikä se—se ollut maalattu, tiedättehän, ja me saimme sen ajallaan. Ja sitten minä menin herra Weberin, erään romukauppiaan luo, ja ostin hellan. Minä maksoin siitä seitsemänkymmentäviisi senttiä, ja dollarin ja jotakin siihen pantavista arinoista. Me laitoimme kodin pystyyn. Minä muistan ottaneeni ja maalanneeni apilanlehden niihin tuoleihin, kun maalasin ne. Ja, voi, me olimme kuitenkin onnellisia. Meillä oli toisemme, joten siinä oli kaikki tarpeellinen. Ja Jumala, Hänen armonsa ja Hänen hyvyytensä kautta, me olimme onnellisin pieni pari mitä maan päällä voi olla.

¹⁴¹ Minulle selvisi tämä, että onni ei koostu siitä, miten paljon maallista omaisuutta sinä omistat, vaan kuinka tyytyväinen olet sen osan kanssa, joka sinulle on suotu.

142 Ja jonkin ajan kuluttua, Jumala tuli ja siunasi pientä kotiamme, me saimme pienen pojan. Hänen nimensä oli Billy Paul, hän on täällä kokouksessa juuri nyt. Ja vähän myöhemmin siitä, noin yksitoista kuukautta, Hän siunasi meitä uudelleen pienellä tytöllä, nimeltään Sharon Rose, otettuna sanasta ”Saaronin ruusu”.

143 Ja muistan erään päivän, jolloin olin saanut säästettyä rahaa ja aioin ottaa pienen loman, mennäkseni erääseen paikkaan, Paw Paw-järvelle kalastamaan. Ja matkallani takaisin. . .

144 Ja tuohon aikaan. . . Minä jätän pois kääntymykseni. Minä tulin kääntymykseen. Ja tohtori Roy Davis vihki minut sananpalvelijaksi, Missionary Baptist kirkossa, ja minusta oli tullut sananpalvelija ja olin saanut tabernaakkelin, jossa nyt saarnaan Jeffersonvillessä. Ja minä olin paimenena tuolle pienelle seurakunnalle. Ja minä. . .

145 Ilman rahaa, olin paimenena tuolle seurakunnalle seitsemäntoista vuotta enkä koskaan saanut penniäkään. Minä en uskonut. . . Siellä ei edes ollut uhrilautasta. Ja mitä kymmenyksiä minulla oli töistä, ja niin edelleen, siellä oli pieni laatikko rakennuksen perällä, jossa sanottiin pienessä kyltissä sen päällä: ”Mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistäni, sen te olette tehneet Minulle.” Ja sitten, se oli se, miten rukoushuone maksettiin. Meillä oli kymmenen vuoden laina maksettavana, ja me maksoimme sen pois alle kahdessa vuodessa. Enkä minä koskaan kerännyt minkäänlaista uhria.

146 Ja sitten minulla oli, voi, muutama dollari säästettynä lomaani varten. Hän myöskin kävi töissä Finen paitatehtaassa. Ihana, kultainen tyttö. Ja tänään hänen hautansa on luultavasti luminen, mutta hän on yhä minun sydämessäni. Ja muistan, kun hän työskenteli niin kovasti, auttaakseen minua saamaan tarpeeksi rahaa, mennäkseni tälle järvelle kalastamaan.

147 Ja kun olin tulossa takaisin tuolta järveltä, minä aloin nähdä, tullessani Mishawakaan ja South Bendiin, Indianaan, ja aloin huomata autoja, joiden perässä oli kylttejä, joissa sanottiin: ”Jeesus yksin.” Ja minä ajattelin: ”Kuulostaapa oudolta, Jeesus yksin!” Ja aloin panna merkille noita kylttejä. Ja sitä oli kaikkialla polkupyöristä, Fordeihin, Cadillacissa, ja vaikka missä: ”Jeesus yksin.” Ja minä seurasin joitain heistä ja he tulivat suuren hienon kirkon luo. Ja minulle selvisi, että he olivat helluntailaisia.

148 Olin kuullut helluntailaisista, mutta he olivat joukko ”hihhuleita, jotka makasivat lattialla ja heidän suustaan tuli vaahtoa,” ja kaikkea, mitä minulle oli kerrottu. Joten en halunnut olla missään tekemisissä sen kanssa.

149 Niinpä minä kuulin heidän kaikkien pitävän ääntä siellä ja ajattelin: ”Luulenpa, että kävelen vain sisään.” Niinpä minä pysäytin vanhan Fordini ja kävelin sisään ja kaikki laulaminen,

mitä olet koskaan kuullut elämässäsi! Ja sain selville, että siellä oli kaksi suurta seurakuntaa, toinen niistä nimeltään J.C:n P.A., ja W:n P.A., monet teistä saattavat muistaa nuo vanhat organi- . . . luulen että ne ovat yhdistyneet, nimeltään nyt, ja nimeltään United Pentecostal church. No, minä kuuntelin joitain heidän opettajistaan. Ja he seisoivat siellä, voi, he opettivat Jeesuksesta ja siitä kuinka suuri Hän oli, ja kuinka suurta kaikki oli, ja ”Pyhän Hengen kasteesta”. Minä ajattelin: ”Mistä he puhuvat?”

¹⁵⁰ Ja hetken kuluttua, joku pomppasi ylös ja alkoi puhua kielillä. No, en ollut koskaan elämässäni kuullut mitään sellaista. Ja tässä tuli joku nainen läpi sieltä juosten niin kovaa kuin vain pystyi. Sitten he kaikki nousivat ylös ja alkoivat juosta. Ja minä ajattelin: ”No, veli, heillä ei todellakaan ole seurakuntakäytöstapoja!” Kirkuen ja huutaen ja elämöiden, minä ajattelin: ”Mikä joukko tämä onkaan!” Mutta tiedättekö, jokin siinä, mitä pidempään siellä istuin, sitä enemmän pidin siitä. Siinä oli jotakin, joka vaikutti todella hyvältä. Ja minä aloin tarkkailla heitä. Ja se jatkui. Minä ajattelin: ”Minä vain kestan heitä hetken aikaa, koska minä. . . Minä olen lähellä ovea. Jos mikään alkaa mennä yli, minä juoksen ulos ovesta. Tiedän, mihin autoni on parkkeerattuna, aivan nurkan takana.”

¹⁵¹ Ja minä aloin kuunnella joitakin noista saarnaajista, he olivat oppineita ja opiskelijoita. No mutta, minä ajattelin: ”Sehän on hienoa.”

Niin tuli illallisaika ja sanottiin: ”Tulkaa kaikki illalliselle.”

¹⁵² Mutta minä ajattelin: ”Hetkinen. Minulla on dollari ja seitsemänkymmentäviisi senttiä mennäkseni kotiin ja minä. . .” Se oli kaikki, mitä minulla oli bensarahaksi. Juuri se tarvittiin viemään minut kotiin. Ja minulla oli vanha Fordini, se oli aika hyvä vanha Ford. Se ei ollut luovuttanut, se oli juuri niin kuin tämä täällä, vain kulunut. Ja se. . . Minä itse asiassa uskon, että tuo Ford kulkisi kolmekymmentä mailia tunnissa, mutta se olisi tietenkin viisitoista *tähän* suuntaan ja viisitoista *tähän* suuntaan. Näettehän, laittakaa ne yhteen, niin teillä on kolmekymmentä. Ja niin se. . . Minä ajattelin: ”No, sinä iltana minä luulen, että menisin ulos ja. . .” Minä olin jäämässä iltakokoukseen.

¹⁵³ Ja, voi, hän sanoi: ”Kaikki saarnaajat, kirkkokunnasta riippumatta, tulkaa puhujanlavalle.” No, meitä oli siellä noin kaksisataa, minä menin sinne. Ja niin hän sanoi: ”Nyt, meillä ei ole aikaa teidän kaikkien saarnata.” Hän sanoi: ”Kävelkää vain ohi ja sanokaa, kuka te olette, ja mistä te olette.”

¹⁵⁴ No, tuli minun vuoroni, sanoin: ”William Branham, baptisti. Jeffersonville, Indiana.” Kävelin pois.

155 Saatoin kuulla kaikkien loppujen heistä kutsuvan itseään, ”Helluntailainen, helluntailainen, helluntailainen, W:n P.A., P.A.J.C., P.A.W., P. . .”

156 Minä kävelin pois. Minä ajattelin: ”No, kai minä olen se ruma ankanpoikanen.” Niinpä istuuduin, odottaen.

157 Ja sinä päivänä, heillä oli ollut siellä hienoja, nuoria saarnaajia ja he olivat saarnanneet voimallisesti. Ja sitten he sanoivat: ”Tämän illan sanoman tuo. . .” Luulen, että he kutsuivat häntä: ”Vanhimmaksi.” Ja heidän sananpalvelijansa, ”Pastorin” sijaan se oli ”Vanhin.” Ja he toivat sinne vanhan värillisen miehen ja hänellä oli yksi näistä vanhanaikaisista saarnaajan takeista. En usko, että olette koskaan nähneet sellaista. Pitkä kyyhkynen pyrstö takana, tiedättehän, samettikauluksella, ja hänellä oli vain pieni valkoinen rengas hiuksia päänsä ympärillä. Vanha kaveri parka, hän tuli esille *tällä* tavalla, tiedättehän. Ja hän seisoi siellä ja kääntyi ympäri. Ja siinä, missä kaikki saarnaajat olivat saarnanneet Jeesuksesta ja suuresta. . . kuinka suuri Hän oli ja niin edelleen, tuo vanha mies otti aiheensa Jobin kirjasta. ”Missä sinä olit, kun Minä laskin maailman perustukset, tai kun aamutähdet lauloivat yhdessä ja Jumalan pojat huusivat ilosta?”

158 Ja tuo vanha kaveri, minä ajattelin: ”Mikseivät he laittaneet jotakuta noista nuorista kavereista sinne saarnaamaan?” Suuri. . . paikka oli tupaten täynnä. Ja minä ajattelin: ”Mikseivät he tehneet sitä?”

159 Niinpä sitten tämä vanha kaveri sen sijaan, että olisi saarnannut siitä, mitä tapahtui täällä maan päällä, hän alkoi saarnata siitä, mitä tapahtui taivaassa koko ajan. No, hän vei Hänet alkuun—ajan alkuun, ja toi Hänet takaisin toiseen tulemukseen pitkin taivaanrannan sateenkaarta. Huh, en ollut koskaan eläessäni kuullut sellaista saarnaamista! Suurin piirtein silloin Henki iski häneen, hän hyppäsi suunnilleen *näin* korkealle ja löi kantapänsä yhteen, nykäisi hartiansa taaksepäin ja meni pyörähtäen pois tuolta puhujankorokkeelta, sanoen: ”Teillä ei ole minulle täällä tarpeeksi tilaa saarnata.” Ja hänellä oli enemmän tilaa kuin minulla täällä.

160 Minä ajattelin: ”Jos Se saa vanhan miehen käyttäytymään tuolla tavalla, mitä Se voisi tehdä, jos Se tulisi minun päälleni?” Minä—minä ajattelin: ”Ehkä minä tarvitsen vähän tuota.” Huh, hänen tullessaan sinne, minun kävi niin sääliksi tuota vanhaa kaveria. Mutta kun hän lähti, tunsin sääliä itseäni kohtaan. Ja minä katsoin häntä, hänen poistuessaan sieltä.

161 Menin ulos sinä iltana ja ajattelin: ”No niin, seuraavana aamuna en aio antaa kenenkään tietää missä, kuka minä olen.” Niinpä minä menin ja sinä iltana prässäsin housuni. Minä otin. . . menin maissipellolle nukkumaan, ja menin ja ostin itselleni joitain kuivia sämpylöitä. Te. . . Ostin kokonaisen kasan

niitä viisisenttisellä. Siellä oli vesiposti, otin vähän vettä. Niinpä tiesin, että se riittäisi minulle hetkeksi aikaa, joten hain itselleni vähän vettä ja join sen ja menin syömään sämpylöitäni. Ja tulin takaisin ja otin toisen kulauksen vettä. Menin maissipellolle, otin kaksi istuinta ja levitin puuvillakreppihousuni sinne, prässäsin ne istuimella.

¹⁶² Ja sinä yönä minä rukoilin lähestulkoon koko yön. Minä sanoin: ”Herra, mihin minä olen joutunut? En ole koskaan elämässäni nähnyt niin uskonnollisia ihmisiä.” Ja minä sanoin: ”Auta minua tietämään, mistä tässä kaikessa on kysymys.”

¹⁶³ Ja seuraavana aamuna minä saavuin sinne. Meidät kutsuttiin aamupalalle. Tietenkään en mennyt syömään heidän kanssaan, koska minulla ei ollut laittaa mitään uhuriin. Ja minä vain menin takaisin. Ja seuraavana aamuna, kun menin sisään, no (söin muutaman sämpylöistäni), ja istuuduin. Ja he olivat hankkineet mikrofonin. Enkä minä ollut koskaan ennen nähnyt mikrofontia, ja minä pelkäsin sitä. Niinpä he . . . Ja pieni naru roikkui siellä ylhäällä, ja se roikkui siinä. Senkaltainen kuin nuo riippuvat mikrofonit. Ja hän sanoi: ”Eilen illalla puhujankorokkeella, täällä oli nuori saarnaaja, baptisti.”

Minä ajattelin, ”Oi-ei, nyt minut löylytetään.”

¹⁶⁴ Ja hän sanoi: ”Hän oli nuorin saarnaaja puhujankorokkeella. Hänen nimensä oli Branham. Tietääkö kukaan mitään hänen olinpaikastaan? Pyytäkää häntä tulemaan, me haluamme hänen tuovan aamun sanoman.”

¹⁶⁵ Voi, sentään! Minulla oli pieni t-paita päällä, ja puuvillakreppihousut, tiedättehän. Ja me baptistit uskomme, että teillä täytyi olla puku päällä päästäksenne puhujankorokkeelle, tiedättehän. Joten . . . Ja minä—minä vain istuin täysin liikkumatta. Ja siihen aikaan . . . He pitivät sen pohjoisessa silloin, koska (heidän kansainvälisen kokouksensa) värilliset ihmiset eivät olisi voineet tulla, jos se olisi ollut etelässä. Heillä oli siellä värillisiä ja minä olin etelävaltiolainen, minulla oli vielä tärkkiä kauluksessani, katsokaahan, ajattelin olevani vähän parempi, kuin joku toinen. Ja sinä aamuna, vieressäni sattui istumaan värillinen mies. Niin minä istuin ja katsoin häneen. Minä ajattelin: ”No, hän on veli.”

¹⁶⁶ Ja hän sanoi: ”Tietääkö kukaan William Branhamin olinpaikkaa?” Minä painauduin alas istuimessa *tällä* tavalla. Niinpä hän sanoi, kuulutti sen toisen kerran, hän sanoi: ”Tietääkö kukaan ulkona (hän veti tätä pientä mikrofontia lähemmäs) William Branhamin olinpaikkaa? Kertokaa hänelle, että me haluamme hänet puhujankorokkeelle aamun sanomaa varten. Hän on baptistisaarnaaja eteläisestä Indianasta.”

¹⁶⁷ Minä vain istuin paikoillani ja luisuin alas, tiedättehän. Eihän kukaan kuitenkaan tuntenut minua. Tuo värillinen poika katsoi minuun, hän sanoi: ”Tiedätkö sinä missä hän on?”

168 Minä ajattelin. Minun—minun täytyi joko valehdella tai tehdä jotakin. Joten minä sanoin: ”Kumarru tänne alas.”

Hän sanoi: ”Niin, herra?”

Minä sanoin: ”Minä haluan kertoa sinulle jotakin.” Minä sanoin: ”Se—se olen minä.”

Hän sanoi: ”No, mene tuonne sitten.”

169 Ja minä sanoin: ”Ei, en minä voi. Näetkö,” minä sanoin: ”minulla on nämä puuvillakreppihousut ja tämä t-paita.” Minä sanoin: ”En minä voi mennä sinne.”

170 Hän sanoi: ”Nuo ihmiset eivät välitä siitä, miten sinä pukeudut. Mene nyt vain sinne.”

Minä sanoin: ”Ei, ei.” Minä sanoin: ”Pysy hiljaa; älä nyt sano mitään.”

171 Ja he tulivat hetken päästä takaisin mikille, he sanoivat: ”Tietääkö kukaan William Branhamin olinpaikkaa?”

172 Hän sanoi: ”Täällä hän on! Täällä hän on! Täällä hän on!” Voi sentään! Siinä minä nousin ylös tuo t-paita päällä, tiedättehän. Ja täällä minä . . .

173 Hän sanoi: ”Tulkaa tänne eteen, herra Branham, me haluamme sinun tuovan sanoman.” Oi voi, kaikkien niiden saarnaajien eteen, hmm, kaikkien niiden ihmisten! Ja minä menin livahtaen sinne, tiedättehän. Kasvoni punaisina ja korvat kuumottaen. Ja minä livahdin sinne, puuvillakreppihousut ja t-paita, saarnaaja, baptistisaarnaaja menossa mikrofoniin eteen, en koskaan ennen ollut nähnyt sellaista, näettehän.

174 Ja minä seisoin siellä, minä sanoin: ”No, minä—minä—minä en oikein tiedä tästä.” Minä haparoin, todella hermostuneena, tiedättehän. Ja—ja minä menin tänne Luukkaan evankeliumin 16 tienoille, ja ajattelin: ”No, nyt . . .” Ja minä—minä otin aiheeksi: ”Ja hän avasi silmänsä helvetissä ja itki.” Ja minä pääsin . . . Niinpä minä—minä aloin saarnata ja pääsin saarnaamisen makuun ja minusta tuntui vähän paremmalta. Ja minä sanoin: ”Rikas mies oli helvetissä ja hän itki.” Nuo pienet kolme sanaa niin kuin minulla on paljon sellaisia saarnoja: ”Uskotteko te tämän”, ja ”Puhu kalliolle”, te olette kuulleet minun saarnaavan ne. Ja minulla oli: ”Ja sitten hän itki.” Ja minä sanoin: ”Siellä ei ollut lapsia, ei varmasti helvetissä. Sitten hän itki.” Minä sanoin: ”Siellä ei ole kukkia. Sitten hän itki. Siellä ei ole Jumalaa. Sitten hän itki. Siellä ei ole Kristusta. Sitten hän itki.” Sitten minä itkin. Jokin sai otteen minusta. Voi! Oi, voi! Sen jälkeen en tiedä mitä tapahtui. Kun ikään kuin tulin takaisin itseäni, minä seisoin ulkona. Nuo ihmiset kirkuivat ja huusivat ja itkivät, ja minulla, meillä oli valtava hetki.

175 Kun tulin ulos, siellä oli kaveri, joka käveli luokseni suuri mahtava teksasilaisshattu päässään, isot buutsit, käveli luokseni,

hän sanoi: ”Minä olen vanhin *Se-ja-se*”. Saarnaaja, cowboy-bootsit, cowboy-vaatteet päällään.

Minä ajattelin: ”No, minun puuvillakreppihousuni eivät ole sittenkään niin pahat.”

176 Hän sanoi: ”Minä haluan sinun tulevan Teksasiin ja pitävän minulle herätyskokouksen.”

177 ”Oh-hoh, anna minun merkitä se muistiin, herra.” Ja minä merkitsin sen sillä tavalla.

178 Tässä tuli kaveri sellaiset pienet, eräänlaiset golfhousut yllään, joissa tavattiin pelata golfia, tiedättehän, hänellä oli tuollaiset pienet puserohousut. Hän sanoi: ”Minä olen vanhin *Se-ja-se*, Miamiasta. Minä haluaisin. . .”

179 ”Oh, ehkä pukeutuminen ei ole niin suuressa osassa.” Minä katsoin sitä ja minä ajattelin: ”Hyvä on.”

180 Joten minä painoin mieleeni nämä asiat ja menin kotiin. Vaimo tapasi minut, hän sanoi: ”Minkä tähden sinä kuulostat niin iloiselta, Billy?”

181 Minä sanoin: ”Voi, minä tapasin sadon kerman. Voi, se on parasta, mitä on koskaan nähty. Ne ihmiset eivät häpeä uskontoaan.” Ja, voi, kerroin hänelle kaiken siitä. Ja minä sanoin: ”Ja katsos tänne, kulta, koko joukko kutsuja. Noilta ihmisiltä!”

Hän sanoi: ”Eiväthän he ole noita hihhuleita, eiväthän?”

182 Minä sanoin: ”En tiedä millaisia hihhuleita he ovat, mutta heillä oli jotakin mitä minä tarvitsin.” Näettehän? Minä sanoin: ”Siitä—siitä asiasta olen varma.” Minä sanoin: ”Näin vanhan miehen, yhdeksänkymmentä vuotiaan, tulevan nuoreksi jälleen.” Minä sanoin: ”En ole koskaan elämässäni kuullut sellaista saarnaamista. Voi, en ole ikinä nähnyt baptistin saarnaavan sillä tavalla.” Minä sanoin: ”He saarnaavat kunnes eivät enää saa henkeä, ja koukistavat polvensa lattiaan, ja tulevat takaisin ylös, ottamaan henkeä. Voit kuulla heidät kahden korttelin päähän, yhä saarnaten.” Ja minä sanoin: ”Minä—minä en ole koskaan elämässäni kuullut vastaavaa.” Ja minä sanoin: ”He puhuvat tuntemattomalla kielellä, ja toinen kertoo mistä he puhuvat. En ole koskaan elämässäni kuullut sellaista!” Minä sanoin: ”Tuletko sinä minun kanssani?”

183 Hän sanoi: ”Kultaseni, koska minä menin naimisiin kanssasi, tulen pysymään kanssasi kunnes kuolema meidät erottaa.” Hän sanoi: ”Minä tulen.” Hän sanoi: ”No niin, kerrotaan vanhemmillemme.”

184 Ja minä sanoin: ”No, kerro sinä sinun äidillesi ja minä kerron minun äidilleni.” Niinpä me. . . Minä menin ja kerroin äidille.

185 Äiti sanoi: ”No, ilman muuta, Billy. Mitä ikinä Herra on kutsunut sinut tekemään, mene ja tee se.”

186 Ja niin rouva Brumbach pyysi minua tulemaan käymään. Minä menin. Hän sanoi: ”Mitä tämä on, mistä sinä puhut?”

187 Ja minä sanoin: ”Voi, rouva Brumbach,” minä sanoin: ”kukaan teistä ei ole koskaan nähnyt sellaisia ihmisiä.”

Hän sanoi: ”Rauhoituhan! Rauhoituhan!”

Minä sanoin: ”Kyllä, rouva”. Minä sanoin: ”Olen pahoillani.”

Ja hän sanoi: ”Tiedätkö, että se on joukko hihhuleita?”

188 Minä sanoin: ”En rouva, minä en tiennyt sitä.” Minä sanoin: ”He—he totisesti ovat hienoja ihmisiä.”

189 Hän sanoi: ”Millainen ajatus! Ajatteletko raahaavasi tyttäreni tuollaisen roskan sekaan!” Hän sanoi: ”Naurettavaa! Se ei ole mitään muuta kuin roskaa, jonka muut seurakunnat ovat heittäneet ulos.” Hän sanoi: ”Sinä et todellakaan esittele tyttärelleni sellaista.”

190 Ja minä sanoin: ”Mutta, tiedättehän, rouva Brumbach, syvällä sydämessäni minä tunnen, että Herra haluaa minun menevän noiden ihmisten kanssa.”

191 Hän sanoi: ”Mene takaisin seurakuntaasi, kunnes heillä on varaa tarjota sinulle pappila, ja käyttäydy niin kuin mies, jolla on jotain järkeä.” Hän sanoi: ”Sinä et vie tytärtäni sinne.”

Minä sanoin: ”Kyllä rouva.” Käännyin ympäri ja kävelin ulos.

192 Ja Hope alkoi itkeä. Hän tuli ulos, hän sanoi: ”Billy, huolimatta siitä mitä äiti sanoo, minä pysyn sinun kanssasi.” Siunattu olkoon hänen sydämensä!

Minä sanoin: ”Voi, ei se mitään, kulta.”

193 Ja minä vain annoin sen mennä. Hän ei antanut tyttärensä olla sellaisten ihmisten kanssa, koska ”Se ei ollut mitään muuta kuin roskaa.” Ja niinpä minä tavallaan annoin sen mennä. Se oli elämäni pahin virhe, yksi pahimmista.

194 Vähän myöhemmin, muutama vuosi myöhemmin, kun lapset olivat tulleet. Ja eräänä päivänä me olimme... Tuli tulva, vuonna 1937. Tuli tulva. Ja meidän... Minä olin partioimassa siihen aikaan ja yritin parhaani auttaakseni ihmisiä pois tulvan alta, sortuvista taloista. Ja oma vaimoni sairastui ja hän oli todella, todella sairas keuhkokuumeesta. Ja he veivät hänet... Kantasairaala oli niin täynnä, ettemme voineet laittaa häntä sinne, joten veimme hänet valtiolliselle, missä heillä oli siellä huone. Ja sitten minut kutsuttiin takaisin. Ja olin aina asunut joen varrella ja olin hyvä venemies, joten koetin saada ihmiset, pelastaa heitä tulvasta. Ja sitten minä... yksi... .

195 Minut kutsuttiin, sanottiin: ”Chestnut Streetillä on talo, se on aivan luhistumaisillaan. Siellä on äiti ja joukko lapsia sisällä,” sanottiin: ”jos luulet, että veneesi, moottorisi voi päästä heidän luokseen.”

Minä sanoin: ”No, minä teen kaiken mitä voin.”

¹⁹⁶ Ja minä, rynnäten noihin aaltoihin. Pato oli sortunut siellä, ja, voi sentään. . . aivan huuhtoen kaupunkia. Ja minä annoin niin paljon kaasua kuin voin ja vihdoin kujien poikki ja paikkojen läpi. Ja minä pääsin lähelle sinne missä vanha rantavalli oli, veden virratessa sen lävitse. Ja minä kuulin jonkun huutavan ja näin äidin seisovan kuistilla. Ja siellä nuo suuret mainingit menivät sieltä lävitse, sillä tavalla. No, menin sinne *tätä* kautta niin pitkälle kuin pystyin, ja törmäsin virtaan ja tulin takaisin ja pääsin tuolle puolelle. Olin saanut veneeni juuri ajoissa pysäytettyä, sitoakseni sen pylvään ympäri, oven tolppaan tai kuistin tolppaan. Ja juoksin sisään ja tartuin äitiin ja sain hänet veneeseen ja kaksi tai kolme lapsista. Ja irrotin veneeni ja laitoin hänet. . . perään. Tulin pois paljon alempana ja vein hänet rannalle, noin puolitoista mailia kaupungin poikki, kunnes sain hänet rannalle. Ja sitten kun pääsin sinne, hän oli pyörtynyt. Ja hän alkoi. . . hän kirkui: ”Minun vauvani! Minun vauvani!”

¹⁹⁷ No, minä luulin, että hän tarkoitti jättäneensä vauvansa taloon. Oi voi! Minä palasin takaisin sillä välin, kun he yrittivät pitää huolta hänestä. Ja sain selville, se oli. . . tai hän halusi tietää, missä siellä hänen vauvansa oli. Siellä oli noin kolmen vuoden ikäinen pikku kaveri, ja minä luulin, että hän tarkoitti pientä sylivauvaa tai jotakin.

¹⁹⁸ Ja niinpä lähdin takaisin ja pääsin sinne. Ja kun sain tuon veneen kiinni ja pääsin sisälle enkä voinut löytää mitään vauvaa, ja kuisti painui sisään ja talo meni kasaan. Ja juoksin todella nopeasti ja tartuin kiinni osasta, jonka mukana veneeni ajelehti, pääsin veneeseen, ja vedin siitä ja irrotin sen.

¹⁹⁹ Ja se oli saanut minut silloin pääjoen virtaan. Ja kello oli noin yksitoista kolmekymmentä yöllä ja satoi pelkkää räntää ja lunta. Ja minä nappasin otteen käynnistysnarusta ja koetin startata venettä eikä se käynnistynyt, ja minä yritin eikä se käynnistynyt, ja minä yritin uudelleen. Ajautuen kauemmaksi siinä virrassa, vesiputousten ollessa aivan alapuolellani. Ja minä yritin todella kovaa, ja minä ajattelin: ”Voi, sentään, tässä—tässä on minun loppuni! Tässä se on!” Ja minä yritin todella kovasti. Ja minä sanoin: ”Herra, minä pyydän, älä anna minun kuolla tällä tavalla.” ja minä vedin ja vedin.

²⁰⁰ Ja se palasi mieleeni: ”Mitenkäs se roskasakki, jonka luo et mennyt?” Ymmärrätekö? Huh-huh.

²⁰¹ Minä laitoin käteni takaisin veneen päälle ja sanoin: ”Jumala, ole armollinen minulle. Älä anna minun jättää vaimoani ja vauvaani tällä tavalla, ja he ovat siellä sairaana! Pyydän!” Ja minä vain jatkoin nykimistä tuolla tavalla, eikä se käynnistynyt. Ja saatoin kuulla pauhinan siellä alapuolella, koska minä. . . Vain muutama minuutti, ja, oi voi, siinä se

olisi. Ja minä sanoin: ”Herra, jos Sinä annat minulle anteeksi, minä lupaan Sinulle, että teen mitä tahansa.” Polvistuin siellä veneessä ja loskan lyödessä minua kasvoin. Minä sanoin: ”Minä teen mitä tahansa Sinä haluat minun tekevän.” Ja minä nykäisin taas, ja se käynnistyi. Ja minä annoin niin paljon kaasua, kuin vain voin ja lopulta pääsin rannalle.

²⁰² Ja menin takaisin etsimään autoa, partioautoa. Ja minä ajattelin. . . Jotkut siellä sanoivat: ”Kuulehan, valtiosairaala huuhtoutui juuri pois.” Vaimoni ja vauvani siellä, molemmat lapseni.

²⁰³ Ja minä lähdin valtiosairaalaan niin lujaa kuin pystyin, ja vesi oli koko matkalta viisitoista jalkaa syvää. Ja eräs majuri oli siellä ja minä sanoin: ”Majuri, mitä sairaalalle tapahtui?”

Hän sanoi: ”No niin, älä ole huolissasi. Onko sinulla joku siellä?”

Minä sanoin: ”Kyllä, sairas vaimo ja kaksi lasta.”

²⁰⁴ Hän sanoi: ”He kaikki pääsivät pois.” Hän sanoi: ”He ovat tavaravaunussa ja matkalla kohti Charlestownia.”

²⁰⁵ Minä juoksin, menin veneeseen ja. . . tai menin autooni, ja veneeni oli sen perässä ja juoksin sinne. . . Ja sitten purot olivat levinneet noin kaksi ja puoli tai kolme mailia leveiksi. Ja koko yön minä yritin. . . Joku heistä sanoi: ”Se vaunu, se rahtivaunu, huuhtoutui radalta tuolla sillalla”.

²⁰⁶ No, löysin itseni oman onneni nojassa pieneltä saarelta, istuin siellä kolme päivää. Minulla oli runsaasti aikaa ajatella, oliko Se roskaa vai ei. Jyskyttäen vain: ”Missä vaimoni on?”

²⁰⁷ Lopulta, kun löysin hänet muutaman päivän päästä sen jälkeen, kun pääsin pois ja sieltä ylitse, hän oli kaukana Columbuksessa, Indianassa, Baptist Auditoriumissa, mihin he olivat tehneet sairaalan tapaisen, sairashuoneita pienillä kenttävuoteilla. Ja minä juoksin hänen luoksensa niin kovaa kuin pystyin, koettaen löytää missä hän oli, huutaen: ”Hope! Hope! Hope!” Ja minä katsoin, ja siellä hän makasi kenttävuoteella, ja tuberkuloosi oli päässyt vallalle.

Hän nosti pienen luisevan kätensä ja hän sanoi: ”Billy.”

Minä kiiruhdin hänen luoksensa ja sanoin: ”Hope, kultaseni.”

Hän sanoi: ”Minä näytän kamalalta, enkö näytäkin?”

Minä sanoin: ”Et kultaseni, sinä näytät ihan hyvältä.”

²⁰⁸ Noin kuuden kuukauden ajan me työskentelimme kaikin voimin yrittäessämme pelastaa hänen henkensä, mutta hän meni jatkuvasti huonommaksi ja huonommaksi.

²⁰⁹ Eräänä päivänä olin partiossa ja minulla oli radioni päällä ja ajattelin, että kuulin siellä sanottavan, kutsuttavan radiossa, sanottiin: ”William Branhamille, halutaan heti

paikalla sairaalaan: vaimo kuolemassa.” Minä kiiruhdin takaisin sairaalaan niin pian kuin pystyin, panin punaisen valon ja sireenin päälle, ja lähdin. Ja sitten minä—minä pääsin sairaalalle ja pysähdyn, juoksin sisään. Kulkiessani sairaalan lävitse, minä näin ystäväni, jonka kanssa kalastimme yhdessä, me olimme yhdessä poikasina, Sam Adair.

²¹⁰ Tohtori Sam Adair, hän on se, jolle tuli tuo näky vähän aikaa sitten ja kertoi hänelle klinikasta. Ja hän sanoi, että jos joku epäili näkyä, soittaisi vain hänelle vastapuhelun, jos haluatte tietää, oliko se totta vaiko ei.

²¹¹ Ja niin hän tuli sillä tavalla, ja hänellä oli hattunsa kädessään. Hän katsoi minuun, ja alkoi vain itkeä. Ja minä juoksin hänen luoksensa, laitoin käteni hänen ympärilleen. Hän laitto kätensä ympärilleni, hän sanoi: ”Billy, hän tekee lähtöä.” Hän sanoi: ”Olen pahoillani. Olen tehnyt kaiken, mitä olen voinut tehdä, minulla on ollut asiantuntijoita ja kaikkea.”

Minä sanoin: ”Sam, ei hän varmastikaan tee lähtöä!”

Hän sanoi: ”Kyllä, hän tekee lähtöä.” Ja hän sanoi: ”Älä mene sinne, Bill.”

Ja minä sanoin: ”Minun täytyy mennä sinne, Sam.”

Ja hän sanoi: ”Älä tee sitä. Älä, pyydän, älä.”

Minä sanoin: ”Anna minun mennä sinne.”

Hän sanoi: ”Minä tulen sinun kanssasi.”

²¹² Minä sanoin: ”Ei, pysy sinä täällä. Minä haluan olla hänen kanssaan hänen viimeisinä hetkinään.”

Hän sanoi: ”Hän on tajuton.”

²¹³ Minä kävelin huoneeseen. Ja sairaanhoitaja istui siellä ja itki, koska hän ja Hope olivat olleet koulukavereita. Ja niinpä minä katsoin sinne ja hän alkoi itkeä, nosti kätensä ylös. Ja alkoi kävellä huoneen halki.

²¹⁴ Ja minä katsoin sinne ja ravistin häntä. Siellä hän oli, hän oli laihtunut noin viidestäkymmenestäneljästä kilosta, noin kahteenkymmeneenseitsemään. Ja minä—minä ravistin häntä. Ja jos minä elän satavuotiaaksi, en koskaan tule unohtamaan mitä tapahtui. Hän kääntyi, ja nuo suuren suuret kauniit silmät katsoivat minuun. Hän hymyili. Hän sanoi: ”Miksi sinä kutsuit minut takaisin, Billy?”

Minä sanoin: ”Kultaseni, sain juuri radiokutsun.”

²¹⁵ Minun vain täytyi tehdä työtä. Me olimme pahasti velkaa ja satojen dollareiden lääkärilasku, eikä mitään millä maksaa sitä. Ja minun vain täytyi tehdä työtä. Ja minä olin käynyt katsomassa häntä kaksi tai kolme kertaa päivässä ja joka ilta, ja sitten kun hän oli tuossa tilassa.

Minä sanoin: ”Mitä sinä tarkoitat, ’Kutsua’ sinut ’takaisin?’”

216 Hän sanoi: ”Bill, sinä olet saarnannut siitä, sinä olet puhunut siitä, mutta sinulla ei ole aavistustakaan, mitä se on.”

Minä sanoin: ”Mistä sinä puhut?”

217 Hän sanoi: ”Taivaasta.” Hän sanoi: ”Katsohan,” hän sanoi: ”minua saattoivat kotiin jotkut ihmiset, miehet tai naiset tai jotkin. Heidät oli puettu valkeisiin.” Ja hän sanoi: ”Minä olin levollinen ja rauhassa.” Hän sanoi: ”Suuret kauniit linnut lentelivät puusta toiseen.” Hän sanoi: ”Älä ajattele, että minä olen poissa tolaltani.” Hän sanoi: ”Billy, minä aion kertoa sinulle meidän virheemme.” Hän sanoi: ”Istu alas.” Minä en istunut; minä polvistuin ja otin häntä kädestä. Hän sanoi: ”Tiedätkö missä meidän virheemme on?”

Ja minä sanoin: ”Kyllä, kultaseni, minä tiedän.”

218 Hän sanoi: ”Meidän ei koskaan olisi pitänyt kuunnella äitiä. Ne ihmiset olivat oikeassa.”

Ja minä sanoin: ”Minä tiedän sen.”

219 Hän sanoi: ”Lupaa minulle tämä, että sinä menet noiden ihmisten luo,” hän sanoi: ”koska he ovat oikeassa.” Ja hän sanoi: ”Kasvata minun lapseni sillä tavalla.” Ja minä. . . Hän sanoi: ”Minä haluan kertoa sinulle jotakin.” Hän sanoi: ”Minä olen kuolemaisillani, mutta” hän sanoi: ”se. . . Minä en—minä en pelkää mennä.” Hän sanoi: ”Se on—se on kaunista.” Hän sanoi: ”Ainoa asia on, en haluaisi millään jättää sinua, Bill. Ja minä tiedän, että sinulla on nämä kaksi pientä lasta kasvatettavana.” Hän sanoi: ”Lupaa minulle, että—että et pysy naimattomana ja anna minun lasteni tulla viedyksi paikasta toiseen.” Se oli järkevä asia kaksikymmentäyksivuotiaalta äidiltä.

Ja minä sanoin: ”Minä en voi luvata sitä, Hope.”

220 Hän sanoi: ”Ole kiltti, lupaa minulle.” Hän sanoi: ”Yhden asian minä haluan kertoa sinulle.” Hän sanoi: ”Muistatko sinä sen kiväärin?” Minä olen aivan hulluna aseisiin. Ja hän sanoi: ”Sinä halusit ostaa sen kiväärin tuona päivänä eikä sinulla ollut tarpeeksi rahaa maksaaksesi käsirahaa.”

Minä sanoin: ”Kyllä.”

221 Hän sanoi: ”Minä olen säästänyt rahaa, viisisenttisiäni, yrittääkseni maksaa käsirahan siitä kivääristä sinulle.” Hän sanoi: ”No niin, kun tämä on ohi ja sinä menet takaisin kotiin, katso taittuvan yläpuolelta. . . tai taittosängyn, sen päällimmäisenä olevan paperinpalan alta, niin sinä löydät tuon rahan sieltä.” Hän sanoi: ”Lupaa minulle, että sinä ostat sen kiväärin.”

222 Te ette tiedä, miltä minusta tuntui, kun näin nuo dollarin ja seitsemänkymmentäviisi senttiä (viisisenttisinä) siellä. Minä hankin tuon kiväärin.

223 Ja hän sanoi: ”Muistatko sen kerran, kun olit menossa kaupungille ostamaan minulle parin pitkiä sukkiä, ja me olimme menossa Fort Wayneen?”

Minä sanoin: ”Kyllä.”

224 Olin tulossa kalastamasta ja hän sanoi... Meidän täytyi mennä Fort Wayneen, minun piti saarnata sinä iltana. Ja hän sanoi: ”Tiedäthän, minä kerroin sinulle, ’Niitä on kahta erilaista’”. Toinen on nimeltään ”sifonki.” Ja mikä onkaan se toinen, viskoosi? Eikö niin? Viskoosi ja sifonki. No, mitä ikinä olivatkin, sifonki oli se paras. Eikö olekin niin? Ja hän sanoi: ”No niin, tuo minulle sifonkiset, kokopitkää mallia.” Tiedättehän sen, missä on se pikku juttu sukan takana, varressa? Enkä minä tiennyt mitään naisten vaatteista, joten minä... .

225 Ja minä kuljin pitkin katua ja sanoin: ”Sifonki, sifonki, sifonki, sifonki,” yrittäen pitää sen mielessä, sanoen: ”sifonki, sifonki, sifonki.”

Joku sanoi: ”Hei, Billy!”

226 Minä sanoin: ”Ai, hei, hei.” ”Sifonki, sifonki, sifonki, sifonki, sifonki.”

227 Ja saavuvin kulmaukseen ja tapasin herra Sponin. Hän sanoi: ”Hei, Billy, tiedätkö, että ahven syö nyt sen viimeisen laiturin vierellä?”

Minä sanoin: ”Niinkö, ihanko totta?”

”Kyllä.”

Minä ajattelin nyt, kun jätin hänet: ”Mitä se olikaan?” Minä unohdin sen.

228 Niinpä Thelma Ford, tyttö, jonka tunsin, työskenteli halpakaupassa. Ja tiesin, että he myivät siellä naisten pitkiä sukkiä, joten menin sinne. Minä sanoin: ”Hei, Thelma.”

Ja hän sanoi: ”Hei, Billy. Mitä sinulle kuuluu? Entä Hopelle?”

229 Ja minä sanoin: ”Hyvää.” Minä sanoin: ”Thelma, minä haluan parin nilkkasukkiä Hopelle.”

Hän sanoi: ”Ei Hope halua nilkkasukkiä.”

Minä sanoin: ”Kyllä, rouva, varmasti hän haluaa.”

Hän sanoi: ”Sinä tarkoitat pitkiä sukkiä.”

230 ”Tuota, kyllä,” minä sanoin: ”sitä se oli.” Minä ajattelin: ”Oi voi, minä paljastin tietämättömyyteni.”

Ja hän sanoi: ”Millaiset hän haluaa?”

Minä ajattelin: ”Oi voi!” Minä sanoin: ”Millaisia sinulla on?”

Hän sanoi: ”No, meillä on viskoosisia.”

231 Minä en tiennyt eroa. Viskoosi, sifonki, kaikki kuulosti samalta. Minä sanoin: ”Se on se, mitä minä haluan.” Hän sanoi... Minä sanoin: ”Laita minulle yksi pari niitä,

täyspitkää mallia.” Ja hän... Sanoin sen väärin. Mikä se on? Muotoonommeltu. ”Muotoonommeltu.” Ja niinpä minä sanoin: ”Laita minulle pari niitä.”

²³² Ja kun hän meni hakemaan niitä minulle, ne olivat vain noin kolmekymmentä senttiä, kaksikymmentä tai kolmekymmentä senttiä, noin puoleen hintaan. No, minä sanoin: ”Anna minulle kaksi paria niitä.” Ymmärrättehän?

²³³ Ja menin takaisin kotiin ja sanoin: ”Tiedäthän, kultaseni, te naiset käytte ostoksilla ympäri kaupunkia löytääksenne tarjouksia.” Tiedättehän kuinka on mukava kerskua. Ja minä sanoin: ”Mutta tässä, katsohan tänne, minä ostin kaksi paria sillä hinnalla, millä sinä ostat yhden parin. Näetkös?” Minä sanoin: ”Voi, se on—se on minun henkilökohtainen kykyni.” Näettehän, minä sanoin—minä sanoin: ”Tiedäthän, Thelma myi minulle nämä.” Minä sanoin: ”Hän saattoi antaa minun saada ne puoleen hintaan.”

Hän sanoi: ”Saitko sinä sifonkiset?”

²³⁴ Minä sanoin: ”Kyllä.” Se kuulosti samalta minulle, minä en tiennyt, että siinä oli mitään eroa.

²³⁵ Ja hän kertoi minulle, hän sanoi: ”Billy.” Minusta oli outoa, että kun hän pääsi Fort Wayneen, hänen täytyi saada toinen pari sukkaa. Hän sanoi: ”Minä annoin ne sinun äidillesi,” hän sanoi: ”ne ovat vanhemmille naisille.” Hän sanoi: ”Olen pahoillani, että tein sen.”

Ja minä sanoin: ”Oi, ei se mitään kultaseni.”

²³⁶ Ja hän sanoi: ”Nyt, älä—älä elä naimattomana.” Ja hän sanoi... Hän ei tiennyt, mitä oli tapahtumassa muutama tunti sen jälkeen. Ja minä pitelin hänen rakkaista käsistään, kun Jumalan enkelit kantoivat hänet pois.

²³⁷ Minä menin kotiin. En tiennyt mitä tehdä. Makasin siellä yöllä ja minä kuulin... Luulen, että se oli pieni hiiri, joka oli vanhassa säleikössä, missä meillä oli joitakin papereita. Ja minä suljin oven jalallani ja sen takana roikkui hänen kimononsa (ja hän makasi siellä ruumishuoneella). Ja aivan hetken päästä joku soitti minulle, hän sanoi: ”Billy!” Ja se oli veli Frank Broy. Hän sanoi: ”Sinun vauvasi on kuolemaisillaan.”

Minä sanoi: ”Minun vauvani?”

²³⁸ Hän sanoi: ”Niin, Sharon Rose.” Hän sanoi: ”Lääkäri on siellä nyt ja hän sanoi: ’Hänellä on tuberkuloottinen aivokalvontulehdus, hän imi sen äidiltään.’” Ja hän sanoi: ”Hän tekee kuolemaa.”

²³⁹ Minä menin autooni, ajoin sinne. Ja siellä hän oli, tuo suloinen pieni olento. Ja hänet kiidätettiin sairaalaan.

²⁴⁰ Minä menin katsomaan häntä. Sam tuli luokseni ja sanoi: ”Billy, älä mene sinne huoneeseen; sinun täytyy ajatella Billy Paulia.” Hän sanoi: ”Hän on kuolemaisillaan.”

Minä sanoin: ”Tohtori, minun—minun täytyy nähdä vauvani.”

²⁴¹ Hän sanoi: ”Ei, sinä et voi mennä sisään.” Hän sanoi: ”Hänellä on aivokalvontulehdus, Billy, ja sinä tartutat sen Billy Pauliin.”

²⁴² Ja minä odotin, kunnes hän lähti pois. En voinut kestää nähdä tytön kuolevan, ja hänen äitinsä makasi siellä hautausurakoitsijan tiloissa. Minä vakuutan teille, synnintekijän tie on kova. Ja minä—minä menin, pujahdin ovesta ja kun Sam meni pois ja sairaanhoitaja meni pois, minä menin alas pohjakerrokseen. Se on pienen pieni sairaala. Hän oli eristetyssä tilassa, ja karpäset olivat hänen pienessä silmissään. Ja heillä oli pieni. . . mitä me kutsumme ”hyttysteeksi”, tai pieni verkko silmiensä päällä. Ja hän. . . pienessä kouristuksessa, hänen pieni pullea jalkansa liikkui ylös ja alas tuolla tavalla, ja hänen pienet kätensä, kouristuen. Ja minä katsoin häntä, ja hän oli juuri tarpeeksi iso ollakseen söpö, noin kahdeksan kuukautta vanha.

²⁴³ Ja hänen äidillään oli tapana laittaa hänet ulos pienissä pökyissään, tiedättehän, pihalle, kun minä tulin. Ja minä tööttäsin torvea, ja hän sanoi: ”guu-guu, guu-guu,” kurkotellen minua kohti, tiedättehän.

²⁴⁴ Ja siellä makasi minun kultaseni, kuolemaisillaan. Minä katsoin häneen ja sanoin: ”Sharry, tunnetko sinä isiä? Tunnetko sinä isä, Sharry?” Ja kun hän katsoi. . . Hän kärsi niin kovasti, että toinen noista kauniista sinisistä silmistä oli mennyt keroon. Se lähestulkoon repi sydämeni ulos minusta.

²⁴⁵ Minä polvistuin, minä sanoin: ”Herra, mitä minä olen tehnyt? Enkö minä ole saarnannut evankeliumia kadunkulmissa? Olen tehnyt kaiken minkä olen voinut. Älä pidä sitä minua vastaan. Minä en koskaan kutsunut niitä ihmisiä ’roskasakiksi’. Se oli hän, joka kutsui noita ihmisiä ’roskasakiksi.” Minä sanoin: ”Minä olen pahoillani, että se kaikki tapahtui. Anna minulle anteeksi. Älä—älä ota minun vauvaani.” Ja kun rukoilin, näytti kuin musta. . . kuin lakana tai vaate tuli alas. Minä tiesin, että Hän oli torjunut minut.

²⁴⁶ Nyt, siinä oli vaikein ja kaikkein petollisin aika minun elämässäni. Kun nousin ylös ja katsoin häneen, ja minä ajattelin. . . Saatana laittoi mieleeni: ”No, tarkoitatko, että niin kovasti kun olet saarnannut ja tapa, jolla olet elänyt, ja nyt, kun on kyse sinun omasta vauvastasi, Hän hylkää sinut?”

²⁴⁷ Minä sanoin: ”Totta se on. Jos Hän ei voi pelastaa minun vauvaani, silloin minä en voi. . .” Minä lopetin. Minä—minä en vain tiennyt, mitä tehdä. Ja sitten minä sanoin tämän; minä sanoin: ”Herra, Sinä annoit hänet minulle ja Sinä olet ottanut hänet pois, siunattu olkoon Herran nimi! Vaikka Sinä ottaisit minutkin, minä tulen silti rakastamaan Sinua.”

248 Ja minä laitoin käteni hänen päälleen, minä sanoin: ”Siunausta sinulle, rakkaani. Isi halusi kasvattaa sinut, koko sydämeistäni minä halusin kasvattaa sinut ja kasvattaa sinut rakastamaan Herraa. Mutta enkelit tulevat hakemaan sinut, rakkaani. Isi ottaa sinun pikku ruumiisi ja laskee sen äitisi käsivarsille. Minä haetaan sinut hänen kanssaan. Ja jonakin päivänä isi tulee tapaamaan sinut, odota vain siellä äidin kanssa.”

249 Kun hänen äitinsä oli kuolemaisillaan, hän sanoi, viimeiset sanat, jotka hän sanoi, hän sanoi: ”Bill, pysy kentällä.”

250 Minä sanoin: ”Minä. . .” Hän sanoi. . . Minä sanoin: ”Jos minä olen kentällä, kun Hän tulee, otan lapset ja tulen tapaamaan. Jos en ole, minut haudataan sinun viereesi. Ja mene sinä suuren portin oikealle puolelle, ja kun näet heidän kaikkien tulevan sisään, seiso siellä ja ala huutaa: ’Bill! Bill! Bill!’ niin lujaa kuin pystyt. Minä tapaan sinut siellä.” Minä suutelin häntä hyvästiksi. Minä olen taistelukentällä tänään. Siitä on lähes kaksikymmentä vuotta. Olen sopinut tapaamisen vaimoni kanssa, tulen tapaamaan hänet.

251 Minä otin tuon pienen vauvan, kun se kuoli ja laitoin sen äidin käsivarsille, ja me veimme sen hautausmaalle. Ja minä seisoin siellä kuuntelemassa veli Smithiä, metodisti-saarnaajaa, joka saarnasi hautajaisissa, ”Tuhkasta tuhkaan ja tomusta tomuun.” (Ja minä ajattelin: ”Sydämeistä sydämeen.”) Sinne hän meni.

252 Vähän sen jälkeen vein Billyn sinne eräänä aamuna. Hän oli vasta pienen pieni kaveri. Hän oli. . .

253 Se on syy, miksi hän pysyttelee minun kanssani ja minä pysyttelen hänen kanssaan, minun täytyi olla sekä isä että äiti (molemmat) hänelle. Minä otin hänen pienen pullonsa. Meillä ei ollut varaa pitää tulta pitääksemme hänen maitoaan yöllä lämpimänä, ja minä laitoin sen selkäni alle tällä tavalla ja pidin sitä lämpimänä ruumiini lämmöllä.

254 Me olemme pysytelleet yhdessä kuin kaverukset, ja yhtenä näistä päivistä, kun minä poistun kentältä, minä haluan ojentaa Sanan hänelle, ja sanoa: ”Mene, Billy. Pysy Sen kanssa.” Jotkut ihmiset ihmettelevät, miksi hän on kanssani koko ajan. Minä en pysty luopumaan hänestä. Hän on jopa naimisissa, mutta muistan silti, kuinka Hope kehotti minua: ”Pysy hänen kanssaan.” Ja me olemme pysyneet yhdessä kuin kaverukset.

255 Muistan kävelleeni ympäri kaupunkia tuo pullo käsivarteni alla, hän oli alkanut itkeä. Yhtenä yönä hän oli. . . olimme kävelemässä ulkona takapihalla missä juuri. . . (Kun Hope oli saamaisillaan hänet, hän oli tukahtumaisillaan, ja minä. . . vain tyttönen, tiedättehän.) Ja minä kävelin edestakaisin vanhalta tammelta pihan perällä. Ja hän itki äitiään eikä minulla ollut

äitiä, jolle häntä viedä. Ja minä kannoin häntä, minä sanoin: ”Voi, kulta.” Minä sanoin . . .

256 Hän sanoi: ”Isi, missä on minun äitini? Laitoitko sinä hänet sinne maahan?”

Minä sanoin: ”Ei, kulta. Hänellä on kaikki hyvin, hän on ylhäällä taivaassa.”

257 Ja hän sanoi siinä jotakin, joka melkein tappoi minut, yhtenä iltapäivänä. Hän itki, oli myöhäinen iltapäivä, ja minä kannoin häntä selässäni *sillä* tavalla, kantaen häntä hartioillani ja taputtaen häntä *tällä* tavalla. Ja hän sanoi: ”Isi, ole kiltti, mene hakemaan äiti ja tuo hänet tänne.”

Ja minä sanoin: ”Kulta, minä en voi hakea äitiä. Jeesus. . .”

Hän sanoi: ”No, pyydä Jeesusta lähettämään minulle minun äitini. Minä haluan hänet.”

258 Minä sanoin: ”No, kulta, minä . . . minä ja sinä menemme joskus tapaamaan häntä.”

Ja hän pysähtyi, sanoi: ”Isi!”

Ja minä sanoin: ”Niin?”

Hän sanoi: ”Minä näin äidin ylhäällä tuolla pilvellä.”

259 Voi, se melkein tappoi minut! Minä ajattelin: ”Voi! Minä näin äidin ylhäällä, tuolla pilvellä!” Melkein pyörriin. Minä halusin tuota pientä kaveria rintaani vasten *tällä* tavalla, ja pidin vain päästäni alhaalla, menin sisään.

260 Päivät kuluivat. En pystynyt unohtamaan sitä. Yritin käydä töissä. En pystynyt menemään takaisin kotiin, se ei ollut enää koti. Ja minä halusin jäädä. Meillä ei ollut mitään muuta, kuin nuo kuluneet huonekalut, mutta se oli jotain mistä hän ja minä olimme nauttineet yhdessä. Se oli koti.

261 Ja muistan, kuinka eräänä päivänä yritin tehdä töitä julkispuolueissa. Olin mennyt korjaamaan vanhaa toisiojohtoa, joka roikkui alhaalla, oli hyvin aikainen aamu. Ja minä kiipesin ylös tälle poikkipuulle. (Ja minä en pystynyt luopumaan vauvasta. Saatoin käsittää vaimoni menevän, mutta vauvan poismeno, vain pienen pienen olennon.) Ja minä olin siellä ja lauloin, ”Tuolla kaukaisella kukkulalla, seisoi vanha rosinainen Risti”. Ja ensiojohdot kulkivat alas muuntajaan ja menivät (tiedättehän) toisiojohtoihin. Ja siellä minä roikuin sen päällä. Ja minä satuin katsomaan ja aurinko nousi takanani. Ja siellä käteni ojennettuina ja tuon ristin merkki mäenrinteessä. Minä ajattelin: ”Kyllä, ne olivat minun syntini, jotka laittoivat Hänet sinne.”

262 Minä sanoin: ”Sharon, kultaseni, isi haluaa nähdä sinut niin kovasti, kulta. Kuinka haluaisinkaan jälleen pitää sinua sylissäni, sinä rakas pikkuinen.” Menin pois tolaltani. Siitä oli kulunut viikkoja. Minä vedin pois kumihansikkaani.

Vieressäni oli virtaa kaksituhattakolmesataa volttia. Vedin pois kumihansikkaani. Minä sanoin: ”Jumala, inhoan tehdä tämän. Olen pelkuri.” ”Mutta, Sharry, isi tulee näkemään sinut ja äidin aivan muutamassa minuutissa.” Aloin vetämään hansikastani pois laittaakseni käteni tuolle kaksituhattakolmesataselle. Se rikkoi. . . Teistähän ei jäisi edes verta jäljelle. Ja niin minä—minä—minä aloin vetää hansikasta pois ja jotakin tapahtui. Kun palasin tajuuhini, minä istuin maassa käteni ylhäällä *tällä* tavalla, kasvoillani, itkien. Se oli Jumalan armoa tai minulla ei olisi ollut parantamiskokousta täällä, olen varma siitä. Hän oli suojelemassa lahjaansa, ei minua.

²⁶³ Minä päätin lähteä kotiin. Lopetin, laitoin työkaluni pois. Ja menin takaisin, sanoin: ”Minä menen kotiin.”

²⁶⁴ Lähdin menemään talon ympäri ja toin postin taloon, oli hieman kylmä, ja menin sisään. Meillä oli yksi pieni huone, minä nukuin pienessä kenttävuoteessa siellä, ja oli tulossa kylmä, ja tuo vanha hella. Minä otin postin ja selasin postia ja ensimmäinen asia siellä oli hänen pienet joulusäästönsä, kahdeksankymmentä senttiä, ”Neiti Sharon Rose Branham.” Siinä se oli, kaikki taas uudestaan.

²⁶⁵ Olin ollut riistanvartija. Kurkotin ja otin aseeni, pistoolin, pistoolikotelosta. Minä sanoin: ”Herra, minä—minä en kestä tätä enää, minä—minä kuolen. Minä—minä kärsin niin kovasti.” Vedin aseeni iskuria taaksepäin, painoin sen päähäni, polvistuin siellä tuolle kenttävuoteelle siinä pimeässä huoneessa. Minä sanoin: ”Isä meidän, Joka olet Taivaassa, pyhitetty olkoon Sinun nimesi. Tulkoon Sinun valtakuntasi, tapahtukoon Sinun tahtosi,” ja kun minä yritin, pusersin liipaisinta niin kovaa kuin pystyin, minä sanoin: ”maan päällä niin kuin Taivaassa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.” Eikä se lauennut!

²⁶⁶ Ja minä ajattelin: ”Oi, Jumala, revitkö Sinä minua vain kappaleiksi? Mitä minä olen tehnyt? Sinä et anna minun edes kuolla.” Ja minä heitin aseeni alas, ja se laukesi ja luoti meni huoneen halki. Ja minä sanoin: ”Jumala, miksi minä en voi kuolla ja päästä pois? Minä en yksinkertaisesti voi enää jatkaa. Sinun täytyy tehdä minulle jotakin.” Ja minä kaaduin pitkälleni ja aloin itkeä pienellä, vanhalla, likaisella punkallani.

²⁶⁷ Ja minun on täytynyt nukahtaa. En tiedä nukuinko vai mitä tapahtui.

²⁶⁸ Olen aina kaivannut päästä länteen. Olen aina halunnut yhden noista hatuista. Isäni kesytti hevosia nuoruudessaan, ja minä aina halusin yhden noista hatuista. Ja veli Demos Shakarian osti minulle sellaisen eilen, ensimmäisen sellaisen, joka minulla on ollut (koskaan ollut), yhden niistä sellaisista lännen hatuista.

269 Ja minä ajattelin, että olin kulkemassa pitkin preeriaa, laulaen tuota laulua: ”Vaunun pyörä on rikki, karjatilalla on kyltti: ’Myytävänä.’” Ja kun kuljin eteenpäin, huomasin vanhan katetun vaunun, kuin vanhat preeriavankkurit, ja pyörä oli rikki. Se tietysti edusti minun rikkinäistä perhettäni. Ja kun pääsin lähelle, minä katsoin, ja siellä seisoj hyvin kaunis, nuori tyttö, noin kaksikymmentävuotias, valkoinen hulmuava tukka ja siniset silmät, puettuna valkoisiin. Minä katsoin häneen, minä sanoin: ”Hyvää päivää!” Menin eteenpäin.

Hän sanoi: ”Hei, isä.”

270 Minä käännyin takaisin, minä sanoin: ”Isä?” ”Mutta,” minä sanoin: ”miten, neiti, sinä voit . . . miten voin olla sinun isäsi, kun sinä olet yhtä vanha kuin minä olen?”

271 Hän sanoi: ”Isi, sinä et vain tiedä, missä sinä olet.”

Ja minä sanoin: ”Mitä sinä tarkoitat?”

272 Hän sanoi: ”Tämä on Taivas.” Hän sanoi: ”Maan päällä minä olin sinun pikku Sharonisi.”

”Mutta,” minä sanoin: ”kultaseni, sinä olit vain pieni vauva.”

273 Hän sanoi: ”Isi, pienet vauvat eivät ole pieniä vauvoja täällä, he ovat kuolemattomia. He eivät koskaan vanhene tai koskaan kasva.”

274 Ja minä sanoin: ”No, Sharon, kulta, sinä—sinä olet kaunis, nuori nainen.”

Hän sanoi: ”Äiti odottaa sinua.”

Ja minä sanoin: ”Missä?”

Hän sanoi: ”Uudessa kodissasi.”

275 Ja minä sanoin: ”Uudessa kodissa?” Branhamit ovat kulkureita, heillä ei ole koteja, he vain . . . Ja minä sanoin: ”No, minulla ei koskaan ollut kotia, kultaseni.”

276 Hän sanoi: ”Mutta sinulla on sellainen täällä, isi.” En tarkoita olla pikkulapsi, mutta se on vain niin todellista minulle. [Veli Branham itkee—Toim.] Kun alan ajatella sitä, se kaikki tulee taas takaisin. Hän sanoi: ”Sinulla on sellainen täällä, isi.” Minä tiedän, että minulla on sellainen siellä, jonakin päivänä minä menen sinne. Hän sanoi: ”Missä on Billy Paul, minun veljeni?”

277 Ja minä sanoin: ”No, minä jätin hänet rouva Broylle, vain muutama minuutti sitten.”

Hän sanoi: ”Äiti haluaa nähdä sinut.”

278 Ja minä käännyin ja katsoin, ja siellä oli suuren suuria palatseja, ja Jumalan kirkkaus ympäröi niitä. Ja minä kuulin enkelikuoron laulavan, ”Minun kotini, ihana kotini.” Minä aloin nousta portaita, juosten niin kovaa kuin pystyin. Ja kun pääsin ovelle, siellä hän seisoj, valkoinen vaate yllään, tuo musta tukka,

pitkä, pitkin hänen selkäänsä. Hän ojensi kätensä, niin kuin hän aina teki, kun tulin väsyneenä töistä tai jotakin. Minä otin häntä käsistä ja sanoin: ”Kulta, minä näin Sharonin tuolla.” Minä sanoin: ”Hänestä tuli kaunis tyttö, eikö tullutkin?”

²⁷⁹ Hän sanoi: ”Kyllä, Bill.” Hän sanoi: ”Bill.” Laittoi kätensä ympärilleni, (ja hän sanoi) vain minun hartioideni ympärille, hän alkoi taputtaa minua, hän sanoi: ”Lakkaa murehtimasta minua ja Sharonia.”

Minä sanoin: ”Kulta, minä en voi sille mitään.”

²⁸⁰ Hän sanoi: ”Kuulehan, Sharonilla ja minulla on asiat paremmin kuin sinulla.” Ja hän sanoi: ”Älä murehdi meistä enää. Lupaatko minulle?”

²⁸¹ Ja minä sanoin: ”Hope,” minä sanoin: ”minä olen niin kaivannut sinua ja Sharonia, ja Billy itkee perääsi koko ajan.” Minä sanoin: ”En tiedä, mitä tehdä hänen kanssaan.”

²⁸² Ja hän sanoi: ”Kaikki tulee olemaan hyvin, Bill.” Hän sanoi: ”Lupaa vain minulle, ettet murehdi enää.” Ja hän sanoi: ”Etkö istuisi alas?” Ja katsoin ympärilleni ja siellä oli suuren suuri tuoli.

²⁸³ Ja minä muistan, kuinka yritin ostaa tuolia. Nyt, olen lopettamassa. Minä koetin kerran ostaa tuolia. Meillä oli vain ne vanhat—vanhat tavalliset puuistuintuolit, tuohon aamiaiskalustoon. Meidän täytyi käyttää niitä, ainoita tuoleja jotka meillä oli. Ja me pystyimme ostamaan yhden näistä tuoleista, jotka lasketaan taaksepäin selkäosasta, kuin... Minä unohdan minkälainen nojatuoli se oli. Ja se maksoi seitsemäntoista dollaria, ja voitte maksaa kolme dollaria käsirahaa ja dollarin viikossa. Ja me hankimme sellaisen. Ja voi, kun tulin kotiin... Olin työskennellyt koko päivän, ja saarnannut puoleen yöhön kaduilla ja missä ikinä pystyin saarnaamaan.

²⁸⁴ Ja—ja eräänä päivänä jäin jälkeen maksuissani. Meillä ei ollut varaa siihen, ja se jatkui päivän toisensa jälkeen, ja lopulta eräänä päivänä he tulivat ja ottivat tuolini ja veivät sen. Tuona iltana, en koskaan unohda sitä, hänellä oli kirsikkapiirakka leivottuna minulle. Pikku ressurkka, hän—hän—hän tiesi, että tulisin olemaan pettynyt. Ja illallisen jälkeen minä sanoin: ”Miksi olet niin kiltti tänä iltana, kulta?”

²⁸⁵ Ja hän sanoi: ”Kuulehan, pyysin naapurinpoikia kaivamaan sinulle vähän onkimatoja. Eikö meidän sinustakin pitäisi mennä joelle ja onkia hetken?”

Ja minä sanoin: ”Kyllä, mutta...”

²⁸⁶ Ja hän alkoi itkeä. Minä tiesin, että jokin oli vialla. Minulla oli aavistus, koska he olivat jo lähettäneet minulle ilmoituksen, että he tulisivat hakemaan sen. Eikä meillä ollut varaa siihen dollarin maksuun viikossa. Me emme pystyneet, meillä ei... ei

vain ollut varaa siihen. Hän laittoi kätensä minun ympärilleni, ja minä menin ovelle ja tuolini oli poissa.

Hän kertoi minulle siellä, hän sanoi: ”Muistatko sinä sen tuolin, Bill?”

Ja minä sanoin: ”Kyllä, kulta, minä muistan.”

Hän sanoi: ”Se oli se, mitä sinä ajattelit, eikö ollutkin?”

”Kyllä.”

²⁸⁷ Hän sanoi: ”No, tätä he eivät voi viedä, tämä on maksettu.” Hän sanoi: ”Istu alas hetkeksi, minä tahdon puhua sinulle.”

Ja minä sanoin: ”Kultaseni, minä en ymmärrä tätä.”

²⁸⁸ Ja hän sanoi: ”Lupaa minulle, Billy, lupaa minulle, ettet enää murehdi. Sinä olet nyt menossa takaisin.” Ja hän sanoi: ”Lupaa minulle, ettet murehdi.”

Ja minä sanoin: ”Minä en voi tehdä sitä, Hope.”

²⁸⁹ Ja juuri silloin minä havahduin, huoneessa oli pimeää. Minä katsoin ympärilleni ja tunsin hänen käsivartensa ympärilläni. Minä sanoin: ”Hope, oletko sinä täällä huoneessa?”

²⁹⁰ Hän alkoi taputtaa minua. Hän sanoi: ”Aiotko tehdä minulle sen lupauksen, Bill?” Lupaa minulle, että et mene naimisiin. . . murehdi enää.”

Minä sanoin: ”Minä lupaan sinulle.”

²⁹¹ Ja kun hän sitten taputti minua kaksi tai kolme kertaa, ja hän oli poissa. Minä hyppäsin ylös ja sytytin valon, katsoin kaikkialta, hän oli poissa. Mutta hän oli vain mennyt pois huoneesta. Hän ei ole poissa, hän elää yhä. Hän oli kristitty.

²⁹² Billy ja minä menimme haudalle täällä jokin aika sitten, kantaen pientä kukkaa hänen äidilleen ja siskolleen, juuri pääsiäisaamuna, ja me pysähdyimme. Pieni kavveri alkoi itkeä, hän sanoi: ”Isi, minun äitini on tuolla alhaalla.”

²⁹³ Minä sanoin: ”Ei, kultaseni. Ei, hän ei ole tuolla alhaalla. Sisko ei ole tuolla alhaalla. Meillä on peitetty hauta täällä, mutta kaukana meren takana on avoin hauta, mistä Jeesus nousi. Ja jonakin päivänä Hän tulee, Hän tuo äidin ja siskon mukanaan.”

²⁹⁴ Minä olen taistelukentällä tänään, ystävät. Minä—minä en vain voi kertoa enempää. Minä. . . [Veli Branham itkee—Toim.] Jumala siunatkoon teitä. Kumartakaamme päämme hetkeksi rukoukseen.

²⁹⁵ Oi Herra! Monta kertaa, Herra, olen varma etteivät ihmiset ymmärrä, kun he ajattelevat, että nämä asiat tulevat helposti. Mutta on tulossa suuri päivä, kun Jeesus tulee ja kaikki nämä surut tulevat olemaan pois pyyhittyjä. Minä rukouilen, taivaallinen Isä, että sinä autat meitä olemaan valmistautuneita.

²⁹⁶ Ja tuo viimeinen lupaus, kun suutelin häntä poskelle tuona aamuna, että tapaan hänet siellä, tuona päivänä. Minä

uskon, että hän seisoo sen pylvään vierellä, huutaen minun nimeäni. Minä olen elänyt uskollisena sille lupaukselle siitä asti, Herra, ympäri maailman, kaikenlaisissa paikoissa, koettaen viedä evankeliumia. Nyt vanhetessani ja väsyessäni, olen lopen uupunut. Eräänä näistä päivistä minä tulen sulkemaan tämän Raamatun viimeisen kerran. Ja, Jumala, pidä minut uskollisena sille lupaukselle. Pidä armosi minun ympärilläni, Herra. Älä anna minun katsoa tämän elämän asioihin, vaan elää asioille, jotka ovat toisella puolella. Auta minua olemaan rehellinen. Minä en pyydä mukavuuden kukkavuodetta, en, Herra, kun minun Kristukseni kuoli siellä kärsien. Ja kaikki loput heistä kuolivat sillä tavalla. Minä en pyydä mitään helppoja asioita. Anna minun vain olla rehellinen, Herra, totuudenmukainen. Anna ihmisten rakastaa minua niin, että voin johtaa heidät Sinun tykösi. Ja jonakin päivänä, kun kaikki on ohi ja me kokoonnumme ikivihreiden puiden alle, haluan ottaa häntä kädestä ja tuoda hänet esille, näyttää Angelus-tempelin ihmisille ja kaikille muille. Se tulee olemaan suurenmoista silloin.

²⁹⁷ Minä rukoilen, että Sinun siunauksesi lepäisivät täällä jokaisen meidän päällämme. Ja ne, jotka ovat täällä, Herra, eivät ehkä edes tunne Sinua. Ja ehkä heillä on joku pieni rakas meren toisella puolen. Jos he eivät ole koskaan täyttäneet lupaustaan, voikoot he tehdä sen nyt, Herra.

²⁹⁸ Kun päämme ovat kumarrettuina, tässä suuressa mahtavassa auditoriossa tänä iltapäivänä, kuinka moni teistä sanoo: ”Veli Branham, minäkin haluan tavata rakkaani. Minulla—minulla—minulla on joitakin rakkaita aivan joen tuolla puolen”? Ehkä sinä teit lupauksen, että tapaisit heidät, ehkä kun jätit äidillesi hyvästit siellä haudalla tuona päivänä, ehkä kun sanoit pikkusiskolle ”hyvästi”, tai isälle, tai jollekulle heistä haudalla, lupasit, että tapaisit heidät, etkä sinä—sinä ole vielä koskaan tehnyt noita valmisteluja. Eikö sinusta nyt olisi hyvä hetki tehdä se?

²⁹⁹ Suokaa anteeksi murtumiseni. Mutta, voi sentään, te ette käsitä, ystävät. Te ette tiedä millainen—millainen uhraus! Se on tuskin täplääkään elämäntarinasta.

³⁰⁰ Kuinka moni teistä haluaisi nyt nousta ylös ja kävellä tänne rukousta varten, sanoa: ”Minä haluan tavata rakkaani”? Nouskaa ylös yleisöstä ja tulkaa tänne. Tekisittekö sen? Jos joku ei ole koskaan vielä tehnyt noita valmisteluja. Jumala siunatkoon sinua, herra. Minä näen vanhan värillisen miehen tulevan, toisia tulevan. Lähtekää liikkeelle, te siellä ylhäällä parvekkeilla, siirtykää vain suoraan käytävälle. Tai nouskaa ylös, te, jotka haluatte tulla muistetuiksi rukouksessa juuri nyt. Juuri niin. Nouskaa heti jaloillenne. Hienoa. Nouskaa ylös, kaikkialla, te, jotka voitte sanoa: ”Minulla on isä toisella puolella, minulla on äiti tai läheinen toisella puolella. Minä

haluan mennä tapaamaan heidät. Minä tahdon tavata heidät rauhassa.” Nousisitteko ylös, nouskaa vain jaloillenne, missä tahansa kuulijakunnan joukossa. Nouskaa jaloillenne, sanokaa: ”Minä haluan vastaanottaa.”

³⁰¹ Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua siellä takana. Ja siunatkoon sinua siellä ylhäällä. Herra siunatkoon sinua täällä, herra. Juuri näin. Ylhäällä parvekkeella, Herra siunatkoon sinua. Joka puolella, kaikkialla, nouskaa nyt jaloillenne rukoilemaan, kun Pyhä Henki on täällä ja liikkuu sydäntemme yllä murtaakseen.

³⁰² Tiedättekö, se, mitä seurakunta tänä päivänä tarvitsee, on murtuminen. Meidän täytyy mennä Savenvalajan taloon. Meidän jäykkä kotikutoinen teologiamme ei aina toimi niin hyvin. Se, mitä me tarvitsemme, on vanhanaikainen murtuminen, katumus sydämissämme, pehmentyminen Jumalaa kohtaan. Onko tässä kaikki, jotka ovat valmiita seisomaan?

Kumartakaamme sitten päämme rukoukseen.

³⁰³ Oi Herra, Sinä joka toit jälleen Jeesuksen kuolleista, vanhurskauttaaksesi meidät kaikki uskon kautta, uskomalla. Minä rukoilen, Herra, että nämä, jotka seisovat nyt jaloillaan, vastaanottaakseen Sinut, minä rukoilen, että heille tulee olemaan anteeksiantamus. Ja, oi Herra, minä rukoilen, että he vastaanottavat Sinut pelastajanaan ja kuninkaanaan ja rakastajanaan, ja ehkä heillä on äiti tai isä tai joku meren toisella puolen. Yksi asia on varma, heillä on Pelastaja. Voikoon he tulla anteeksiannetuiksi synneistään, ja kaikki heidän vääryytensä pyyhityksi pois, että heidän sielunsa tulisivat pestyksi Karitsan verellä, ja he eläisivät rauhassa aina tästä alkaen.

³⁰⁴ Ja jonakin kirkkaana päivänä, kun kaikki on ohitse, suo meidän kokoontua Sinun kodissasi ja olla siellä ehjinä perheinä, tavaten rakkaamme, jotka odottavat siellä toisella puolella. Täten me jätämme heidät Sinulle, että ”sen Sinä tulet pitämään täydellisessä rauhassa, kenen sydän pysyy Hänessä.” Suo se, Herra, kun me jätämme heidät Sinulle. Poikasi Herran Jeesuksen nimessä. Aamen.

³⁰⁵ Jumala siunatkoon teitä. Olen varma, että työntekijät näkevät, missä te seisotte, ja he tulevat olemaan kanssanne tuota pikaa.

³⁰⁶ Ja nyt ne, jotka tulevat saamaan rukouskortit. Billy, missä ovat Gene ja Leo, ovatko he takana? He ovat täällä jakamassa rukouskortteja ihan muutamassa minuutissa. Veli päästää kuulijakunnan menemään rukouksen jälkeen ja rukouskortit jaetaan. Tulemme takaisin rukoilemaan sairaiden puolesta aivan kohta. Hyvä on, veli.

59-0419A Minun elämäntarinani
Angelus Temple
Los Angeles, Kalifornia U.S.A.

FINNISH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org